

Giới thiệu Sống Cùng Anh Một Năm

Cung Minh Ngọc năm nay 24 tuổi.

Trong một lần cô được cha mẹ đưa đi xem mắt lại phát hiện ra đối tượng chính là người trong lòng của cô suốt thời trung học đến năm nhất đại học.

Khó khăn lắm cô mới xóa đi được hình bóng của anh trong lòng, ai ngờ sau từng ấy năm anh lại quay về.

Anh không thích cô, cô cũng không còn tình cảm ngày trước. Hai người quyết định lập nên một bản hợp đồng hôn nhân thời hạn 1 năm rồi sẽ chia tay...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu hôn sự

Trong một nhà hàng sang trọng, Cung Minh Ngọc mặc chiếc đầm màu hồng phấn xinh đẹp ngồi cùng hàng với cha mẹ. Ngồi đối diện là một gia đình khác cùng cười nói với cha mẹ cô. Họ chính là bạn bè nhiều năm của cha mẹ cô, cũng là...cha mẹ chồng sau này của Minh Ngọc

Đúng vậy, đây chính là cuộc gặp gỡ đính hôn của hai gia đình.

Cung Minh Ngọc năm nay hai mươi bốn tuổi xinh xắn như búp bê, khuôn mặt xinh đẹp với cùng nước da trắng hồng làm cô nổi bật với chiếc đầm màu hồng phấn mà cô đang mặc.

Dường như nhà kia rất hài lòng khi nhìn thấy cô, cô bé xinh xắn làm con dâu của họ quả thật không tốt gì bằng.

“Thật xin lỗi, thẳng thóc nhà tôi bận công việc một chút nên sẽ đến muộn một chút” Mẹ của chú rể thẹn thùng nói

“Không sao, đàn ông bận việc là chuyện lẽ thường mà. Phải không Ngọc?” Bà Ngọc Thủy cười nói nhẹ nhàng rồi nhìn sang Minh Ngọc

“Vâng ạ” Cô mỉm cười nhẹ đáp lại

“Ồi! Con bé dễ thương quá. Phúc đức của hai người lớn thật. Sinh ra được một đứa con gái như thế này, thật sự là may mắn” Mẹ chú rể hết lời khen ngợi cô. Quả thật bà rất thích đứa con dâu này, vẻ mặt xinh xắn hiền hòa. Đúng như ý của bà

Bà Thủy nghe lời khen của bà bạn cũng thấy vui trong lòng “Quá khen rồi! Con gái tôi lười lắm, xinh đẹp là một chuyện còn sau này gả về nhà bà không biết làm được gì”

“Làm việc nhà rồi từ từ mà học. Nhìn con bé thông minh như thế này chắc chắn học hỏi rất nhanh”

“Haha, nếu bà chịu thì tôi đành vậy”

Hai gia đình ngồi nói chuyện phiếm suốt cả buổi. Cô ngồi kế bên chỉ biết im lặng mà nghe. Khi cô gặp người lớn rất ít khi nói chuyện, người ta hỏi thì cô trả lời. Trời sinh tình cô thụ động thì biết thế nào bây giờ, đành ngồi một bên chờ thời gian trôi

Sau khi nói chuyện với cha mẹ Minh Ngọc, mẹ chú rể chuyển sang hỏi cô “Ngọc này, con đang làm nghề gì vậy?”

“Con hiện là kiến trúc sư ạ” Minh Ngọc đáp lại

“Woa, giỏi thế nhỉ. Cô nghe nói nghề này rất khó cho con gái làm. Nhưng cháu chọn nghề kiến trúc sư quả nhiên bản lĩnh không tồi” mẹ chú rể mồm hình chữ o nhìn cô

“Cảm ơn cô Phương Đào” Cô cười đáp lại

“Không gì mà phải cảm ơn, con đáng được khen mà”

“Con không tài giỏi như cô nghĩ...”

“Chào cả nhà” Một nam nhân bước vào cắt ngang cuộc nói chuyện của cô và bà, đứng kế bên bà Phương Đào mà chào hỏi

Minh Ngọc bắt ngờ quay lại nhìn, lòng cô bất chợt run lên, quên cả việc hô hấp. Anh đây là...

Bà Phương Đào nhìn thấy con trai mình vui vẻ đứng lên giới thiệu “Xin giới thiệu với cả nhà, đây là con trai tôi – Lâm Nhật. Lâm Nhật còn đây là Minh

Ngọc, Cung Minh Ngọc”

Lâm Nhật quay sang nhìn Minh Ngọc, cái tên khiến anh cảm thấy rất quen, cả cái dáng vẻ của cô nữa nhìn hao hao một người. Lòng tự nhiên nhớ về cô gái năm lớp 8 ngồi kế bên anh. Một cô gái xấu xí, mập mạp từng thích anh

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đồng ý hôn sự

“Thằng bé quả thật rất đẹp trai nha” Bà Thủy nhìn anh khen ngợi

Lâm Nhật cuối đầu cảm ơn “Cảm ơn cô” rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện với chỗ Minh Ngọc

Cung Minh Ngọc cảm thấy mồ hôi trên đầu đổ xuống từng giọt, kể khi Lâm Nhật bước vào, cô chỉ dám cuối đầu xuống, không thể nào nhìn anh nổi. Cô có cảm giác run sợ, nó làm cô khó chịu không yên.

Bà Thủy ngồi kế cô thấy sắc mặt cô không được tốt liền quay sang mà hỏi thăm “Con sao vậy? Bị gì à?”

“Con không sao, chỉ tự nhiên thấy hơi mệt thôi” Cô sợ mẹ mình lo lắng nói lại

Bà Đào thấy Minh Ngọc cũng không ổn “Ngọc bị gì thế con?”

Minh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn bà cười nhẹ “Con không sao ạ. Con xin phép vào nhà vệ sinh một chút”

“Ừ, con đi đi” Bà Đào lo lắng bảo cô đi

Minh Ngọc đứng dậy, xoay người bước vào phòng vệ sinh. Trong lòng cô gấp gấp hơn ai hết, cô sợ đến nỗi đôi chân run rẩy không ngừng. Cảm giác cho cô biết sớm có chuyện không yên lành

Lâm Nhật ngồi đó hướng mắt nhìn theo cô bước vào nhà vệ sinh. Đôi mày khăm khể nhíu lại nhưng rồi cũng từ từ buông lỏng, nở trên khuôn mặt đẹp trai ấy một nụ cười nham hiểm

Loạng choạng bước vào phòng, đến bên bồn rửa tay, rửa mặt cho cô cho tỉnh táo lại. Minh Ngọc nhìn cô trong gương, vẻ mặt thất thần mang theo trong lòng là sự lo lắng tột độ

Minh Ngọc không biết vì sao nhìn thấy anh cảm xúc lại hỗn loạn đến như vậy? Cái ý định nhớ lại chuyện cũ, cô liền lắc đầu không muốn nhớ nữa. Cô chỉ biết vấn đề hiện tại là người sắp làm chồng cô lại là Lâm Nhật. Và quan trọng nhất là anh có nhận ra cô không? Cô đã thay đổi rất nhiều trong nhiều năm qua, cô nghĩ anh sẽ không nhận ra đâu. Suy nghĩ này làm cô thoải mái một chút

Hít thở thật sâu, Minh Ngọc muốn làm cho bản thân mình bình tĩnh lại. Đúng rồi, cô phải thật bình tĩnh để đối mặt với hôn sự này

Không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉnh lại trang phục, nhìn vào gương cho bản thân quyết tâm một lần nữa rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài

“Con đồng ý, con sẽ kết hôn với Minh Ngọc” Lâm Nhật cất giọng thanh trầm lên

Minh Ngọc vừa bước ra lại bởi giọng nói đó khựng người lại. Lời nói của anh khiến cô nghe không lọt tai...Anh đồng ý cái gì, kết hôn cái gì. Trong lòng lại nổi lên chột lo lắng, đợt này còn lớn hơn đợt trước

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: “không ngờ con với con cô lại duyên đến như vậy”

Lâm Nhật ngược mặt lên nhìn về phía cô, về mặt lạnh lùng kèm theo sự lòi cuồn ngây người.

Làm cho Minh Ngọc mê mẩn mà ngắm nhìn

Bà Đào nhìn thấy cô quay lại, liền cất tiếng và vẫy tay, trong giọng nói đó mang theo vẻ vui mừng

“Ngọc, con lại đây. Sao lại đứng ngơ ra như vậy?”

Tiếng của bà làm cho cô bình tĩnh lại, thoát ra khỏi sự mê muội ấy. Cô hận bản thân mình lại bị anh làm cuốn hút như thế. Cô vội bước nhanh về phía chỗ của mình rồi ngồi xuống

Bà Thủy lo lắng thì thầm nói với cô “Con làm gì trong đó lâu thế? Con mệt à?”

Cô lắc đầu nói “Con hơi đau bụng nên...”

“Làm mẹ lo chết” mẹ cô nói với cô xong liền quay sang nhà bên kia tiếp chuyện tiếp “Bà Đào này, hồi này tôi hỏi con trai bà rồi giờ đến bà đây”

Minh Ngọc ngơ ngác nhìn mẹ mình, hỏi cái gì chứ? Cô nhìn sang mẹ của Lâm Nhật mà hỏi “Cô muốn hỏi con gì sao?”

Bà Đào cười lên nụ cười thân thiện “Cô nghe nói con và con trai cô từng là bạn học chung lớp năm cấp 2 phải không?”

Cô ngạc nhiên, trong lòng muốn phủ nhận nhưng... “Dạ..vâng. Nhưng mà sao cô..biết ạ?”

“Thật ra cô cũng chẳng biết đâu, Lâm Nhật nói đấy. Không ngờ là con với con cô lại duyên đến như vậy”

Tim cô chợt đập lỡ một nhịp. Cô có nghe lầm không? Là Lâm Nhật nói sao? Cô nhìn sang phía anh không khỏi suy nghĩ, vậy ngay từ đầu anh đã nhận ra cô? Đùa gì chứ việc này không thể đùa

“Minh Ngọc, cô nghĩ con đã biết cuộc gặp gỡ này là gì nên cô sẽ vào thẳng vấn đề. Cha mẹ con và cô chú chơi rất thân với nhau. Một lâu sau, cô sinh con trai còn mẹ con sinh con gái. Cô lần đầu gặp con đã rất thích liền muốn cùng gia đình con lập nên hôn sự của con và con trai cô sau này. Cô hy vọng con có thể trở thành con dâu nhà cô cũng như cùng con cô đi hết quãng đường này” Bà Đào nói thẳng một lần cho Minh Ngọc nghe

Mong muốn của bà cùng đứa bé này chỉ có vậy thôi. Như bà nói, lần đầu bà gặp Minh Ngọc đã yêu thích, khuôn mặt trắng hồng, người rất mềm mại khiến bà muốn ôm mãi không buông. Lúc đầu, Minh Ngọc sinh ra rất béo, hai má phúng phính đỏ hồng đung vào như bánh pudding. Không ngờ nhiều năm sau cô lớn lên lại trở thành mỹ nhân xinh đẹp như thế này. Nghe thêm được chuyện hai đứa nhỏ này cùng học chung lớp. Lại làm lòng bà càng thêm quyết tâm muốn cưới cô cho con trai bà

Trong lòng cô hoảng loạn, tay cũng bắt chợt run nhẹ lên. Cô biết cuộc gặp gỡ này là ý gì. Lúc đầu cô cũng có ý định kết hôn cùng người đàn ông mà cha mẹ đã sắp đặt. Vì đối với cô kết hôn sớm hay muộn cũng sẽ kết hôn không thì bây giờ làm luôn một lần. Hai người có thể từ từ tìm hiểu nhau rồi sẽ nảy sinh tình cảm và sống với nhau hết cả một đời. Ngay từ lần đầu gặp bà Đào cô cũng đã yêu thích bà, không quá khiếm khắc, luôn thoải mái, hiền hòa, có một người mẹ chồng như bà quả là phúc phần của cô. Đó là tất cả ý định của cô cho đến khi gặp được Lâm Nhật. Cô thật sự không đối mặt nổi với chuyện này

“Cô à...” Cô cố gắng nói ra, vẻ mặt bứt rứt, lo sợ

“Minh Ngọc, khoan vội từ chối. Cô muốn con suy nghĩ thật kỹ về việc này. Cô biết con lo sợ điều gì, con sợ Lâm Nhật không đồng ý việc này đúng không. Con yên tâm, lúc này Lâm Nhật cũng đã nhận lời rồi”

Thêm một lần nữa bà Đào làm cô kinh ngạc. Lâm Nhật nhận lời kết hôn với cô? Việc anh nói lúc này đúng là cô không nghe nhầm. Tại sao anh lại làm như vậy?

Cô bất giác nhìn sang Lâm Nhật, anh dùng ánh mắt ung dung nhìn cô khiến cô không thoải mái cho lắm. Anh đang suy nghĩ cái gì? Cô muốn biết suy nghĩ của anh. Đôi lông mày xinh đẹp đã bị cô nhàu皱 không biết từ khi nào

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Một trời một vực

"Minh Ngọc, không phải lúc đầu con đồng ý rồi sao? Sao lúc này lại ngập ngừng" Cha Minh Ngọc - ông Khương Sang lên tiếng "tổ cáo" con gái mình

"Nào có cha, con...con" Sao cô lại quên mất chuyện này chứ

Minh Ngọc nhớ lúc cô đi làm về liền bị ba mẹ kéo vào phòng nói chuyện. Rồi cuộc nói về hôn sự do sự sắp đặt của hai nhà. Cô cũng muốn cha mẹ vui lòng nên đã không suy nghĩ trực tiếp đồng ý trở thành cô dâu nhà họ Lâm. Ai ngờ mọi chuyện lại trở thành như vậy. Ông bà lại lấy chuyện đó "tổ cáo" cô. Hay rồi, vỡ lẽ hết rồi

Nghe được lời "tố cáo" của chồng, bà Thủy như "cá gặp được nước" ngấm ủng hộ chồng mình, lên tiếng phản bác con gái "Ông nhắc tôi mới nhớ chuyện này. Con ngay từ đầu đã đồng ý rồi, đừng có nói hai lời ở đây"

"Không... không đâu mẹ, nghe con đã" Cô bối rối quay sang mẹ mình nói

"Ừa vậy à! Thật không ngờ Ngọc đã đồng ý trước con trai nhà tôi rồi. Vậy chúng ta bắt đầu tính chuyện đám cưới của hai tụi nó đi" Bà Đào hào hứng lập ra kế hoạch

"Cô à, con thật sự không...." Cô xua tay này giờ vẫn không tác động gì cả bốn người lớn, cô thật sự sợ rồi. Nghĩ đến chuyện Lâm Nhật dắt tay cô vào lễ đường quả là không thể nào ngờ

Lâm Nhật ngồi nhàn nhả uống rượu xem cảnh náo nhip mà Minh Ngọc đã gây ra. Anh biết cuộc hôn nhân này với cô là không thể được. Nhưng anh muốn xem cô làm gì! Quả nhiên 11 năm trước hay 11 năm sau cô vẫn không trưởng thành từ trong suy nghĩ

Anh phải công nhận 11 năm sau, cô đã khác rất nhiều. Dáng vóc và khuôn mặt đủ làm hút hồn đàn ông. Chiếc đầm hồng nhạt ôm sát thân thể cô khiến làn da trắng hồng của cô nổi bật hơn hẳn, mái tóc đen được búi gọn gàng phía sau thêm phần nữ tính và trưởng thành. Minh Ngọc của 11 năm sau và 11 năm trước là một trời một vực

Minh Ngọc dường như cảm nhận ánh mắt Lâm Nhật đang nhìn chằm chằm cô. Khiến cô cảm giác như bị nhìn sạch hết tất cả cảm xúc trong lòng. Một tia hồi hộp nổi lên trong cô, bị nhìn chằm chằm như vậy đừng nói cả bình tĩnh có thể giữ được. Cô chán nản thờ dài

Thôi vậy, cô mặc số phận đưa cô đi

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh chở cô về

Sau khi hai nhà bàn bạc xong về chuyện hôn sự thì đã là hơn 11 giờ. Nhưng bên ngoài vẫn nhộn nhịp tiếng người và tiếng xe cộ qua lại

Minh Ngọc bước ra bên ngoài mang theo cảm giác chán nản vô cùng. Bên ngoài đông đúc nhộn nhịp như vậy nhưng cô chẳng thể nào vui hơn nữa

Hai bà mẹ đã quyết định ngày cưới của cô và anh. Ngày cưới là ngày này tháng sau Mặc cho cô ngăn cản bao nhiêu lời thì hai bà vẫn “bỏ ngoài tai” những lời của cô.

Chợt thở dài ra một tiếng. Minh Ngọc vuốt vuốt hai tai mình lấy lại sự bình tĩnh.

Cả hai gia đình lúc này cũng đi ra ngoài. Hai ông bố cùng Lâm Nhật đi lấy xe ra. Còn hai bà mẹ thì xì xầm to nhỏ, bỏ rơi cô một bên

Xe được lấy ra, bà Thủy đến gần bên Minh Ngọc, thể hiện khuôn mặt lúng túng

“Ngọc này, cha mẹ phải qua nhà bà nội, hồi này mẹ nhận được một cuộc điện thoại của bà. Bà nói có chuyện quan trọng phải qua liền. Nhà mình lại ngược hướng với nhà nội nên cha mẹ không thể đưa con về được. Con đi cùng hai bác về nhé”

“Bà nội xảy ra chuyện sao mẹ? Như vậy con cũng muốn đi, ngày mai con không phải đi làm không cần về nhà gấp” Cô lo lắng nói

“Này, hôm nay con đã mệt lắm rồi. Về nhà sớm mà nghỉ ngơi, sắp làm cô dâu rồi không thể làm hư tổn nhan sắc xinh đẹp này được. Để mẹ nhờ cô Đào...” Bà Thủy khẽ nhủ mày khuyên nhủ cô

Minh Ngọc lúng túng kéo tay mẹ lại thì thầm “ Nhưng vậy kỳ lắm mẹ! Con không...”

Bà Thủy ngắt lời “Kỳ gì mà kỳ, dù sao con sau này cũng sẽ là con dâu của cô ấy. Chỉ là đi nhờ xe thôi. Không việc gì khiêm trọng. Để mẹ nói cho”

Minh Ngọc chưa kịp nói ra lời ngăn cản, bà đã lớn tiếng nhờ bà Đào “Hey bà thông gia, bà có thể chở Minh Ngọc về nhà tôi một chuyến không?”

Bà Đào trung ra vẻ mặt khó xử “Tí nữa tôi phải đi chuyện gấp với ông nhà. Chuyện gấp này lại ngược đường với nhà bà. Thật là sao xui đến vậy...”

Bà Đào ngược mặt lên nhìn cô, xong lại xoay nhìn Lâm Nhật. Tò ra về hào hứng “Con trai, con có bận gì không?”

Minh Ngọc ngạc nhiên nhìn lên bà Đào. Không phải là muốn cô đi cùng xe với anh chứ, đừng mà. Cô xót ruột nhìn anh. Trăm vạn lần xin anh nói bận, cô thậm cầu nguyện trong lòng

Về mặt góc nghiêng của cô đều bị anh nhìn thấy hết. Hôm nay anh có việc bận ở chỗ làm, anh định từ chối nhưng lại thấy được vẻ mặt ấy của cô. Lòng

như muốn đùa giỡn, và nhân dịp này anh cũng muốn cùng cô nói vài chuyện. Ngẩng mặt lên nhìn mẹ mình, đáp lại lời bà “Không ạ”

“Vậy thì tốt quá, con chờ Minh Ngọc về một chuyến nhé”

Lời anh nói ra làm cho tim cô lỡ một nhịp. Cô không biết lòng anh nghĩ, từ lúc đầu đến giờ, anh chỉ tiếp chuyện với người lớn, nhưng cô cảm thấy ánh mắt của anh luôn hướng về cô. Làm cho cô cảm giác ón lạnh, một cảm giác chằng yên lành. Minh Ngọc luống cuống xua tay từ chối “Cô Đào, con đi xe buýt về được rồi”

“Được” Anh nở lên một nụ cười, nói chen vào của cô

“Tốt tốt” Bà Đào hài lòng con trai vui vẻ cười, bà quay sang Minh Ngọc “Con không cần phải ngại, cũng từng là bạn bè thì cùng nhau đi về ôn chút chuyện cũ. Chẳng phải một tháng nữa cũng sẽ thành vợ chồng sao”

“Cô à” Minh Ngọc nhăn mặt khó xử, vẻ mặt không cam lòng

Bà đẩy Minh Ngọc về phía xe của Lâm Nhật. Bỏ mặc cô lại cạnh xe rồi chạy về xe chồng bà, lên xe chào tạm biệt cô và anh rồi tàn tàn bỏ đi. Cả cha mẹ cô cũng đã đi từ lúc nào không hay không biết. Bây giờ chỉ còn mình cô, anh và chiếc xe.

Minh Ngọc bất động đứng bên ngoài. Có một luồng gió thổi qua người cô khiến cô lạnh cả người, làm cho cô có cảm giác ón ón phía bên cạnh

Cô không dám lên xe, chỉ biết đứng vậy mà câu thời gian. Cô rất sợ, cùng anh một chỗ khiến cô rất sợ hãi. Vì cô biết trong xe, một con quỷ sắp đang hiện hình

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hợp đồng hôn nhân

“Lên xe” Giọng trầm thấp đều mang theo một chút lạnh lùng bên trong của anh làm cho không gian trở nên u ám hơn

Minh Ngọc không quay mặt nhìn anh, cô hận bản thân mình bây giờ không thể giữ được một chút bình tĩnh. Nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé lại. Lấy can đảm mà từ chối anh “Tôi có thể đi xe buýt về, anh về trước đi”

Lâm Nhật đưa con mắt thâm sâu quay về phía cô. Dù không nhìn anh nhưng cái cảm nhận ấy rất thực. Cái ánh mắt như giết người ấy như đang đâm xuyên qua con người của cô. Mồ hôi lạnh trên trán dường như đang chảy xuống từng giọt

Anh lạnh lùng nói thêm lần nữa, trong lời nói ấy không có sự kiên nhẫn “Lên xe nhanh. Tôi có chuyện muốn nói”

“Tôi...”

“Bây giờ cô muốn tự lên hay phải đợi tôi xuống bế cô lên” Dường như mọi kiên nhẫn của anh đều lạnh lẽo bộc phát

“Không...không, để tôi tự lên” Chỉ một câu nói của anh đã khiến một chút do dự của cô thành vô công. Nếu như thực sự cô không lên, có lẽ anh sẽ làm thật như lời anh đã nói. Tại sao cô tin điều đó? Vì cô tin anh nói được sẽ làm được, như cách mười một năm trước anh đã làm với cô

Anh lái xe dẫn cô tới một bãi biển, vì đã là mười hai giờ nên mọi sự tấp nập đều trở nên yên ả. Không gian chỉ còn tiếng gió vi vu, lặng câm giữa biển và cát (đoạn này mình không biết mình đang viết cái gì)

Cô và anh đều im lặng, khoảng thời gian ấy rất khó chịu

Không chịu được cái yên lặng ấy, Minh Ngọc đã mở lời giảng hòa cho sự yên tĩnh lạnh lùng này "Anh có chuyện gì muốn nói?"

Giọng Minh Ngọc rất bé, lời nói có chút ngập ngừng. Là cô đang sợ anh

Lâm Nhật cười khẩy lên một tiếng, anh nhận thấy kẻ kẻ bên anh đã khẽ giật mình. Mọi biểu hiện trên mặt cô đều thể hiện ra rất rõ. Anh đã quan sát cô rất nhiều, mọi cử chỉ hành động cũng như mười một năm ấy chẳng khác gì. Khác mỗi điều, Minh Ngọc ngày nay càng ngày càng xinh đẹp. Nhưng anh lại hận cái đẹp này...

Đắm chìm trong suy nghĩ mình không quá lâu. Anh thẳng thắn đi vào vấn đề "Đã lâu không gặp. Tôi không ngờ vị hôn thê của mình lại là cô đây" giọng anh không nhanh không chậm nói ra từng từ

"Tôi cũng không ngờ..." Minh Ngọc trầm giọng lại

"Tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Tôi muốn chúng ta lập ra một bản hợp đồng"

Cô khó hiểu nhìn anh "Hợp đồng? Hợp đồng về vấn đề gì?"

"Hợp đồng hôn nhân"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: "HỢP TÁC VUI VẺ"

"Ý anh là gì?" Minh Ngọc nhú mồm nhìn anh, tay khẽ run lên. Hợp đồng gì chứ? Anh đang định đùa gì vậy

"Tôi vẫn còn yêu Hà Linh" Mặt anh có chút biến động khi nhắc đến tên người con gái ấy

Lòng cô chợt đau nhói lên. Cô biết anh đang nói về cái gì. Cái tên đó là một trong những tổn thương lớn đối với cô. Lâm Nhật là một, Hà Linh là hai. Cả đời này cô không muốn nhắc lại hai tên này nhưng tại sao lúc này cả hai đều cùng lúc xuất hiện

Chiếc váy hồng đã bị Minh Ngọc tự lúc nào vò nát, cô đang run, cô sợ bản thân lại sa đà như những năm trước. Một khi đã vào thì sẽ không có đường ra. Cô rất sợ phải đối mặt với nó. Cái thời gian mười một trước đã chứng minh quá đủ

Cô quay mặt sang phía cửa sổ, giữ cho tâm mình ổn định lại cũng như lạnh lùng đáp lại anh "Vậy thì liên quan gì đến tôi?"

"Tôi không muốn cuộc hôn nhân này ràng buộc tình cảm của tôi. Cũng không muốn lấy cuộc hôn nhân ràng buộc cả cô"

"Vậy ngay lúc đầu anh đồng ý cuộc hôn nhân này làm gì?" Cô xoay phắt người phía anh, dùng ánh mắt khó hiểu với câu trả lời của anh vừa rồi

"Vi ông tôi" Không nóng không lạnh anh giải thích với cô "Ông tôi bị bệnh rất nặng, mong muốn có thể nhìn thấy tôi cưới vợ trước khi chết. Mà ông tôi lại biết ba mẹ tôi lập hôn ước với nhà cô nên muốn ngay lập tức cùng cô bước vào lễ đường..."

"..." Thật lòng trong cô không biết nên vui hay nên buồn. Anh không yêu cô vì do ông của anh nên mới chấp nhận cuộc hôn nhân với cô

"Lý do tôi muốn làm bản hợp đồng hôn nhân này cô cũng hiểu rồi. Chúng ta làm vợ chồng hợp pháp một năm, sau đó đường ai nấy đi. Tôi có mục đích của tôi, cô cũng có mục đích của cô. Không ai xâm phạm ai. Khi kết thúc hợp đồng cũng như ly hôn, cô sẽ nhận được một số tiền bồi thường. Cô yên tâm, số tiền ấy sẽ không quá bạc đãi. Vậy ý định của cô như thế nào?" Lâm Nhật chuyển hướng sang nhìn cô

Suy nghĩ về vấn đề hợp đồng hôn nhân cô thấy cũng có lý. Ngay từ đầu vốn không định cùng anh kết hôn. Anh không yêu cô, cô cũng chẳng còn cảm tình với anh. Hai người sống trong thế giới riêng của mỗi người. Nhưng sao lòng cô... lại cứ sao sao thế này?

"Đề nghị của anh không tồi. Được thôi, tôi đồng ý hợp đồng này" Bỏ qua cảm xúc kỳ lạ, cô đồng ý với anh. Đóng một vở kịch vợ chồng, không lỗi lại có tiền. Không quá tồi

"Ngày mai tôi sẽ làm bản hợp đồng, có gì muốn góp ý cứ nói tôi" Lâm Nhật đưa tay sang "Hợp tác vui vẻ"

Cô nhìn anh đưa tay sang phía cô, như cái buổi đầu tiên anh gặp cô. Cũng là một người này nhưng khuôn mặt và tâm trạng đều khác nhau. Cô lắc đầu nhẹ, khuôn miệng nhếch lên một nụ cười. Quên đi, quá khứ đã qua rồi.

Cùng đưa tay ra bắt lấy tay anh, vui cười nói "Hợp tác vui vẻ"

Bản hợp hôn nhân bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hai giờ sáng

"Tôi thích cậu" Một cô gái với thân hình mập mạp, xấu xí đang then thùng tỏ tình với một cậu con trai. Đó là Minh Ngọc và cậu con trai kia là Lâm Nhật

Lâm Nhật tỏ vẻ bất ngờ xong lại trưng ra khuôn mặt bức dọc. Còn Minh Ngọc đối diện chỉ cúi đầu xuống đất. Thầm lặng, hồi hộp chờ đợi một câu trả lời

Nhưng...

"Tôi không thích cậu. Làm ơn tránh xa tôi một chút" Anh lạnh lùng đâm thẳng vào tim cô một nhát rồi bỏ đi

Cô chạy theo nắm lấy anh, khóc lóc cầu xin trong đau đớn "Đừng bỏ đi mà, đừng đừng"

Bỗng nhiên một bàn tay của một cô gái đẩy cô ra, nắm lấy tay anh cùng anh đi bước. Cô ấy quay mặt lại nhìn, cười khinh bỉ với cô, trên miệng rõ ràng thốt ra 3 chữ "Đồ - Thua - Cuộc"

Minh Ngọc tỉnh giấc sau giấc mộng kinh hoàng ấy. Cô nhìn lên đồng hồ thì ra đã là 2 giờ sáng. Trong căn phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào cho bên trong căn phòng một chút ánh sáng hư ảo

Trên vầng trán đã lấm tấm mồ hôi cùng tiếng thở dốc của cô. Minh Ngọc dần lấy được sự bình tĩnh. Đôi mắt kính hãi của cô lúc này dần chuyển sang vô hồn, khuôn mặt vô cùng thống khổ

"Đ*т mẹ" Cô đau đớn nhắm mắt lại, ngẩng đầu dựa vào tường. Ánh sáng ánh trăng hắt vào cô làm cho không gian xung quanh cô càng thêm âm đạm thêm

Minh Ngọc không ngờ lại mơ giấc mơ khôn khiếp này. Không kìm lòng được chửi thề lên một tiếng

Cái cảnh cô tỏ tình với Lâm Nhật cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ nhưng tổn thương vẫn nằm ngay tim. Minh Ngọc vô vọng, cô nén lại cảm giác đau thương này

Vào ngày mai là bắt đầu hôn lễ với Lâm Nhật. Mới đây thì đã một tháng cho qua. Gần tới ngày này, lòng cô càng không yên, phải nói đúng hơn chẳng vui về chút nào

Anh và cô đã lập ra bản hợp đồng. Nội dung và điều khoản rất đơn giản. Chỉ cần giữ danh dự cho đối phương và phải làm tốt vai trò một đôi vợ chồng ở trước mặt mọi người. Đặc biệt không thể để người nào biết về bản hợp đồng này. Hiệu lực là một năm, nếu có người thứ 3 biết liền lập tức hủy bỏ hợp đồng hôn nhân này. Bên làm tiết lộ hợp đồng phải bồi thường số tiền khá lớn. Nhưng cô nghĩ anh cũng sẽ đủ khả năng trả số tiền này. Mọi hoạt động của đôi bên đều không liên can đến nhau, miễn đừng liên lụy đến danh dự của nhau

Bản hợp đồng đơn giản nhưng chứa đựng cái không khí giá lạnh của hôn nhân. Nó như một trò chơi giữa cô và anh. Một trò chơi nguy hiểm vô cùng.

Gặp lại nhau chưa chắc đã phải là duyên, cô tự nhủ cho bản thân. Ở Minh Ngọc, cô rất tin vào chuyện duyên phận. Cô tin rằng nếu đã gặp lại Lâm Nhật chắc chắn không duyên mà là nợ. Chỉ cần cô trả nợ cho anh hết một năm thì mọi chuyện coi như xong

Câu nói trong lòng này làm cho cô thấy yên tâm. Buông lỏng người, cô nằm xuống tiếp tục đi vào giấc ngủ sâu

Minh Ngọc phải nghỉ ngơi thật tốt để mai chuẩn bị tinh thần làm cô dâu. Chiến đấu cho một ngày dài

Hai giờ sáng lại tiếp tục trôi vào sâu lắng

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lễ đường hoành tráng (1)

Trong một nhà hàng 5 năm sao sang trọng. Được trang trí với màu chủ đạo là màu trắng tinh. Hoa hồng đỏ được rải khắp đường đi đến bậc lễ đường

Lâm Nhật lịch lãm mặc bộ vest trắng tinh đứng đợi trên bậc lễ đường. Trên ngực bên trái cài một bông hoa hồng màu đỏ rực. Bộ vest anh mặc càng làm tôn lên sự quyền rũ mà mị của anh

Đôi mày rậm, đôi mắt sắc bén cùng kèm theo đôi môi mông. Ông trời đã quá ưu ái cho anh khi cho anh thêm khuôn mặt lãnh tử cùng với một vóc dáng hoàn hảo. Tạo ra một Lâm Nhật đẹp "không tì vết" như thế này.

Bà Thủy ở dưới hàng ghế đầu nhìn con rể cảm thấy hài lòng vô cùng. Coi như thần linh đã phù hộ cho con bé có một người chồng xuất sắc như thế này. Không chỉ có bà mà chồng bà rất thích anh. Hiểu đạo lý, luôn hay qua thăm ông bà, rảnh rỗi cùng ông đánh cờ vài ván cờ trong suốt một tháng qua. Nếu nói bằng lời thì cũng không đủ để khen ngợi anh, chỉ nói quá tuyệt, anh là một "vật phẩm" quý hiếm vô cùng

Lâm Nhật nhìn thấy vẻ mặt sáng khoái gia đình nhà "vợ" thì nở ra một nụ cười gật đầu nhẹ với gia đình cô

Lúc này, cánh cửa mở ra, ánh đèn màu trắng tập trung về phía cửa vào, cô dâu nhẹ nhàng bước vào. Minh Ngọc khoác trên mình bộ váy trắng tinh bết vai, lộ ra nước da trắng mịn của cô cùng với hai xương đòn. Bộ váy ôm sát thân hình của cô, xuất hiện một đường cong tuyệt vời, thêm cho cô vẻ quyến rũ tuyệt đối. Váy của cô rất dài, nếu đi không cẩn thận thì chuyện vấp té sẽ xảy ra thường xuyên. Chiếc váy cưới đã mô tả cô rất kỳ công, khoe ra những phần đẹp nhất của con người cô.

Trên tay cô cầm hoa cưới đủ loại màu sắc nhưng vẫn chủ yếu là hoa hồng đỏ rực. Cô nhẹ nhàng bước từ từ về phía bậc lễ đường. Ánh mắt khẽ nhắm nhẹ rồi cũng mở ra. Vẻ đẹp này được mọi người xung quanh thu vào. Mọi người đều im lặng thường thức nhan sắc tuyệt đỉnh của cô

Đàn ông không thể không ngắm nhìn cô, đàn bà không thể không trầm trồ. Kể cả anh - Lâm Nhật cũng không thể rời mắt khỏi cô

Hôm nay cô quá xinh đẹp. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào được tô đậm thêm son phấn làm cho cô có vẻ trưởng thành. Thường ngày cô rất "trung thành" với tóc búi nhưng hôm nay tóc cô xả xuống đến ngang khuỷu. Không ngờ tóc cô đã dài đến như vậy. Về yêu kiều của cô trong bộ váy cưới khiến tim anh trong lồng ngực có chút rung động. Đây là cô gái mười một năm trước đây sao? Lâm Nhật không ngăn được vẻ hồi hộp và vẻ mặt vui mừng

Thằng bạn thân chính là phụ rể Đào Khanh đứng bên cạnh anh nở ra một nụ cười khoái chí, kêu nhẹ tay anh "Đúng là mỹ nhân nha. Rất thích nhỉ?"

Lời nói của bạn anh khiến anh ngưng cảm giác khoái cảm ấy lại. Trong lòng đang nghĩ cái gì thế? Rung động sao? Anh điên rồi

Liên không hài lòng với lời hân nói, Lâm Nhật liền khuỷu mạnh vào bụng của Đào Khanh khiến hắn đau đớn, than vãn trách móc anh "Đúng là có vợ rồi quên hết tình nghĩa anh em"

Lâm Nhật bỏ mặc lời nói trách của hắn, tâm trạng trũng xuống, không được vui mừng. Anh yêu Hà Linh, Hà Linh là người phụ nữ đẹp nhất của anh. Cái suy nghĩ này khiến anh lâm bình tâm lại. Bình tĩnh ngắm nhìn cô, không có xúc cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lễ đường hoành tráng (2)

Minh Ngọc bối rối khi có quá nhiều người hướng mắt về mình. Cô đành cúi gằm mặt xuống, bước từ từ về phía anh

Ngay từ khi Minh Ngọc bước vào ánh mắt không khỏi khen ngợi anh trong bộ vest hôm nay anh mặc. Anh vẫn rất bảnh trai nhưng bộ vest hôm nay lại càng tô đậm anh thêm. Mái tóc anh vuốt thẳng lên như mọi ngày nhưng sao hôm nay cô thấy nó khác lạ lùng...hình như nhìn đẹp hơn thì phải. Tim cô bỗng chốc đánh rơi một nhịp, mặt liền đỏ bừng, trốn tránh không nhìn anh nữa

Hồi trung học, cô vẫn luôn ước mơ nhìn thấy anh một lần trong bộ vest màu trắng kiêu sa. Không ngờ lâu đến như vậy ước mơ sau này đã thành sự thật. Nhưng niềm vui không còn trọn vẹn như trước. Đối với cô mười một năm trước là hồi hộp mong đợi, mười một năm sau cảm giác đã không còn

Ngẩng cao đầu nhìn, anh bảnh trai vuốt tóc cao, mặt vẫn lạnh lùng nhìn về phía cô

Cô chậm rãi bước trên con đường rải đầy hoa hồng. Mỗi bước đi đều nghĩ về quá khứ trước kia. Một nỗi buồn hằn lên đôi mắt của Minh Ngọc.

Nhìn sang cha mẹ mình, cô cảm thấy có lỗi rất nhiều. Một là do chưa báo hiếu gì đã phải lấy chồng xa nhà, hai là sau này anh và cô ly hôn cũng sẽ khiến cha mẹ buồn lòng. Minh Ngọc rất hiểu nhà cô xem trọng Lâm Nhật như thế nào. Nhưng... cái danh phận "vợ" của anh không phải của cô, cả đời cũng không phải. Nỗi bức rứt ấy cứ chiếm đóng trong lòng cô một tháng nay. Buông không được mà nắm cũng chẳng xong

Minh Ngọc bước dần về phía Lâm Nhật. Khi cô tới đến bên anh, ánh mắt hai người giao nhau trong một khoảng khắc nhưng lại rời đi rất nhanh

Sau một hồi, không nhanh không chậm cũng đến phần trao nhẫn cho nhau. MC nhanh chóng giới thiệu "Và đặc biệt sau đây sẽ là phần trao nhẫn. Xin quý vị hãy hướng mắt lên sân khấu cùng tôi xem cảnh thiêng liêng này nhé. Xin mời"

Một cô gái bước ra trên tay là một chiếc hộp to, đến bên Lâm Nhật đưa cho anh. Anh nhẹ nhàng lấy một chiếc nhẫn nhỏ bên cạnh, đeo vào ngón tay áp út của cô. Nhìn thấy chiếc nhẫn ở ngón áp út, cảm giác lúc này của cô không biết diễn tả như thế nào. Vui sao? Tại sao cô lại vui?

Đành bỏ mặc cảm giác kỳ hoặc đó, cô ngập ngừng lấy ra chiếc nhẫn còn lại. Tay run run khi cầm lấy tay anh. Không ngờ tay anh lại to đến như vậy. Bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn trước kia của anh thay vào đó là đôi tay chắc xương chắc thịt với làn da màu đồng tuyệt vời như thế này. Nhìn anh trông trạc hơn rất nhiều

Cô bị chìm đắm trong suy nghĩ quên đi việc quan trọng cần làm ngay lúc này

"Minh Ngọc?" Lâm Nhật khó chịu nhắc nhở cô. Cô bị ngốc à? Giờ này là lúc nào rồi mà cô lơ đãng

Cô thoát khỏi mơ mộng, liền lúng túng đỏ mặt nâng bàn tay anh lên

Đến gần ngón áp út của anh, cô đẩy nhẹ chiếc nhẫn vào. Hoàn thành buổi trao nhẫn

“Rất tuyệt rất tuyệt. Bây giờ chú rể cô dâu hãy hôn nhau đi nào” MC hào hứng nói tiếp. Quả thật cảnh vừa rồi rất đẹp, tim anh MC dường như bị lỡ một nhịp. Anh chưa bao giờ làm buổi lễ nào mà có cô dâu chú rể “sắc vẹn toàn” như thế này. Trong lòng anh cảm thấy hưng phấn hơn bao giờ hết. Hôm nay anh nhất định phải làm thật tốt, chúc phúc hai vợ chồng mới này

Hôn nhau?

Mặt cô đã đỏ rồi càng đỏ hơn. Cô biết thế nào cũng phải đến phần này, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng cô vẫn thấy sợ sệt. Hôn anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đêm tân hôn

Lâm Nhật nắm lấy đầu cô nghiêng nhẹ sang. Đặt đôi môi mỏng phủ lên môi cô. Một cảnh tượng đẹp vô cùng

Cô bị anh hôn bất ngờ có phần không thích ứng. Mặt đỏ lên cả mặt, mắt mở đăm đăm nhìn vào anh

Không nhanh lại rời môi cô. Lưu lại những mùi hương nam tính của anh

Nụ hôn của anh rất nhẹ, chỉ là chút thoáng qua. Đôi môi mỏng ấy có chút ngọt ngào khiến cô hơi lưu luyến muốn níu giữ lại nhưng lại mím môi bỏ qua...

Đám cưới của hai người trôi qua một cách yên bình. Tà tà đã đến buổi tối. Lâm Nhật chở Minh Ngọc về khu chung cư của anh.

Mà đêm nay cũng đêm tân hôn của hai người

"Này" Anh đưa một tấm thẻ đến cho cô

Cô nhíu mày thắc mắc "Đây là gì?"

"Chìa khóa phòng. Cô lên nhà đi"

"Anh đi đâu sao?"

"Chưa gì đã muốn quản tôi rồi à?"

Anh cười nhếch môi quý dị trao đến cô. Dùng cái ánh mắt khinh thường nhất để nhìn cô. Trong Lâm Nhật anh, cảm nhận dành cho cô là hai từ chán ghét, sau buổi hôm nay đã là chán ghét vô cùng

Cô run sợ nhìn nụ cười của anh nhưng lại giấu cảm giác ấy sau một bên, nở nụ cười thật tươi cầm lấy chiếc thẻ rồi bước ra ngoài. Trước khi đi cô lại nhấn nhủ cho anh thêm một câu "Đương nhiên không thể quản. Tạm biệt"

Bước xuống xe, gió lạnh thổi mạnh qua người cô khiến sống lưng cô bỗng chốc lạnh. Trên người cô đã được thay từ chiếc váy cưới sang chiếc váy dạng mỏng, mặc mát. Cô thật sai lầm khi chọn chiếc váy này mặc vào buổi đêm khuya như thế này. Chịu không được cái cảm giác lạnh, cô phóng nhanh vào tòa chung cư cao lớn kia

Chạy thẳng một mạch vào thang máy, cảm giác ảm áp cũng đã hiện hữu rõ ràng

Vì là buổi đêm nên trong thang máy chỉ có một mình cô. Minh Ngọc thả lưng dựa vào thang máy. Nhìn mình qua tấm gương có sẵn trong thang máy. Khuôn mặt nết nọ, tiêu tụy. Chỉ mới một buổi sáng hôm nay, cô đã bắt đầu thấy nản. Nản vì cuộc hôn nhân chẳng đâu vào đâu, nản vì tình yêu của cô, nản vì người chồng mới cưới đã bỏ đi ngay đêm tân hôn

Lúc này cô vừa xuống xe, Lâm Nhật đã phóng xe đi liền. Dù hiểu rằng anh có thành kiến với cô như thế nào. Cho dù quá khứ hay hiện tại...

"Ting"

Thang máy đến nơi, cô cất lại suy nghĩ. Hướng về căn hộ của anh

Để xem... cô cầm chiếc thẻ lên nhìn. Trên đó có ghi số phòng và tên chủ hộ

"Lâm Nhật, phòng 2204"

2204...

Minh Ngọc đứng hình nhìn số 2204 kia, trên mặt chẳng biểu lộ biểu tình gì. Rồi cô lại nở một nụ cười, không phải vui mà là chấp nhận

2204, sinh nhật Lâm Nhật. Con số này đã từng khiến cô đau đớn như thế nào. Anh cũng chọn khéo phòng thật

Quẹt thẻ rồi đi vào. Một đêm tân hôn cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đếm ngược

Trong một khách sạn sang trọng, ở phòng vip có đôi nam nữ quần quýt lấy nhau. Kịch liệt chuyển động

Không gian bị khuấy động cả lên, hòa lẫn với tiếng thở dốc của cô gái. Sau khoảng thời gian kịch liệt ấy, đôi nam nữ kia đã thấm mệt. Cùng ôm lấy nhau trò chuyện

"Chẳng phải đêm nay là đêm tân hôn của anh sao?" Cô gái kia giận dỗi hỏi

Lâm Nhật nhú mày có chút khó chịu "Hà Linh, anh không thích em nhắc về chuyện này"

"Hừ, có ai như em không? Để người mình yêu đi lấy vợ. Em tới trước lại trở thành người thứ ba" Hà Linh tức tối rời khỏi vòng tay Lâm Nhật, khuôn mặt méo mào

"Linh, không phải chúng ta đã đồng ý với nhau rồi sao? Em chỉ cần chịu đựng một năm thôi. Sau một năm em sẽ chính thức trở thành bà Lâm. Lúc đó chúng ta sẽ có đám cưới hoành tráng nhất" Lâm Nhật tới bên cô dụ ngọt. Trong khuôn mặt anh đầy yêu chiều, anh yêu cô nàng này. Đây mới đúng là người anh muốn lấy làm vợ.

"Em không tin gia đình anh có thể chấp nhận. Gia đình anh thích Minh Ngọc đến vậy. Đến lúc ly hôn, nhà anh có làm loạn lên không?" Cô lo lắng. Cuộc hôn nhân này như cái gai đâm thẳng ngay tim cô. Người đàn ông cô yêu bị bắt thành thân. Nhưng cô chấp nhận biến mình thành kẻ thứ ba. Vì yêu anh, vì yêu mà đợi. Cô tin người đàn ông này chỉ mãi thuộc về cô. Mãi mãi cho đến sau này

Nhưng suy nghĩ này có được dài lâu?

"Em suy nghĩ quá nhiều rồi. Dù gia đình không chấp nhận anh cũng sẽ làm vậy. Người anh muốn lấy làm vợ chỉ có em thôi" Lâm Nhật vuốt nhẹ tóc cô. Anh mất lộ vẻ yêu thương, yêu chiều nâng niu, anh say đắm cô, sẽ cho cô tất cả. Hà Linh là bảo bối của anh, anh sẽ không để mất cô vì cô là người anh yêu, yêu đến điên cuồng "Anh yêu em, Hà Linh"

Hà Linh dịu xuống bởi câu nói của Lâm Nhật, trong mắt tràn đầy hạnh phúc "Đeo miệng"

Anh hôn nhẹ lên trán cô, trân trọng như bảo vật "Đêm nay em là của anh" nói xong liền chiếm đoạt môi cô. Hai người bắt đầu triền miên

"Em cũng yêu anh, Lâm Nhật"

...

Ở khu chung cư

Minh Ngọc đi vào bên trong. Mở đèn lên

Ánh sáng đưa cô đến một căn phòng to lớn nhưng lại vô cùng ngăn nắp sạch sẽ. Căn hộ của Lâm Nhật chủ đạo là 3 màu trắng - xám - đen hòa lẫn. Màu sáng duy nhất chỉ có ở phòng vệ sinh

Ở đây to nhất là phòng khách. Sau kế tiếp là phòng bếp. Phòng có 3 phòng, 2 phòng ngủ và 1 phòng làm việc

Ánh sáng của căn hộ khá ấm áp, nội thất lại khá đẹp, giản dị và ngăn nắp. Cô rất thích những nội thất giản dị như thế này. Vừa dễ chịu cảm thấy được thư giãn, vừa hợp ánh nhìn

Xem ra ít nhất Lâm Nhật và cô có điểm chung về việc này

Cô có chút hào hứng về ngôi nhà mới này. Liền đi tham quan hết xung quanh căn hộ

Địa điểm cuối cùng cô hướng tới là căn phòng khách tọa lạc ở đối diện phòng anh

Đẩy cửa phòng vào, căn phòng khách này chỉ đơn giản có một chiếc giường, tủ quần áo, một chiếc bàn nhỏ và một nhà vệ sinh. Màu sắc phòng chủ tone là màu trắng. Nhìn rất sạch sẽ. Không tệ

Đêm đã khuya, cô nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, rồi lên giường nằm ngủ

Một ngày dài mệt mỏi

Đầu tiên yêu, đầu tiên đau, đầu tiên muốn có quên một người. Lần đầu gặp lại sau nhiều năm. Cuộc hôn nhân đầu tiên và đêm tân hôn đầu tiên và cũng đầu tiên bị bỏ rơi ngay trong đêm tân hôn

Nhiều lần đầu tiên thật. Đối với người đàn ông này luôn cho cô nhiều cái đầu tiên nhưng tất cả đều là đau đớn. Hạnh phúc là quá xa vời với cô.

Nhắm mắt lại, cô thiếp đi trong vài giây

Một năm, 365 ngày, bắt đầu đếm ngược...

Ngày một...

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bữa sáng

Một ngày mới với ánh nắng mặt trời tươi rói, tiếng chim hót líu lo vui đùa ở bên ngoài

Ánh nắng chiếu vào căn phòng nhỏ màu trắng kia. Làm cho căn phòng có một vẻ gì thật yên bình. Có tiếng chim hót vào buổi sáng làm thêm sự bình dị trong căn phòng ấy

Minh Ngọc bị đánh thức bởi ánh nắng mặt trời. Khi thức dậy thấy mình ở nơi xa lạ, căn phòng bị chói chang bởi ánh nắng nhưng xung quanh lại im lặng đến lạ ngờ. Cô hơi hốt hoảng nhưng rồi chốc lại bình tâm..

Cô đã là người có chồng. Chỉ sau một ngày hôm qua. Mọi thứ trong chốc lát đã thay đổi. Ánh mắt buồn bã lẫn theo sự mệt mỏi lướt ngang căn phòng mới lạ này

Ở đây thật cô đơn, chỉ có một mình cô. Cô thật nhớ nhà, nhớ ngôi nhà nhỏ chỉ có ba người nhưng lại ấm áp vô cùng. Giọt nước mắt vô tình rơi xuống bàn tay cô

Nhìn giọt đọng trên bàn tay, tâm cô mông lung. Ngón tay áp út đã bị "chiếm lĩnh" bởi chiếc nhẫn cưới kia. Chiếc nhẫn đẹp thật đấy, ánh nắng chiếu vào mặt nhẫn, viên ngọc được đặt trên đấy lấp lánh vô cùng

Trước đây cô luôn mong ước cùng người mình yêu có một cặp nhẫn, rẻ tiền cũng được. Nó thể hiện sự tồn tại và chứng nhận cho tình yêu của cô và người ấy. Nhưng bây giờ, nhẫn đây trên tay cô, nhìn lại vô cùng nhức mắt. Cô và Lâm Nhật không phải người yêu, lại càng không phải vợ chồng, chỉ là người dung đã từng quen biết. Đối với chiếc nhẫn này chẳng có ý nghĩa nào trong đây. Cùng anh đi mua nhẫn, chọn nhẫn rồi thanh toán. Mọi thứ rất nhanh, như cả hai bị ép mua một thứ đồ không thích. Chiếc nhẫn này vốn dĩ chỉ là món đồ. Món đồ giá trị này có đáng cho một cuộc hôn giả?

Tìm cô lại nhói lên. Cảm giác này cô rất khó chịu

"Đau sao? Minh Ngọc, việc gì mà mày phải đau lòng?"

Nở một nụ cười thật yếu ớt cho bản thân cô một động lực. Bỏ đi, thời gian sẽ qua nhanh thôi

Minh Ngọc sắp xếp lại giường rồi quay vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân

Vì hôm nay là chủ nhật nên cô không cần phải đi làm

Cô thay một chiếc áo thun vải cotton cùng với chiếc quần jean lửng, tóc dài được búi lại gọn gàng, lộ ra cái cổ trắng nõn

Nhìn vào gương, thấy mọi thứ đã hoàn hảo, cô cười nhẹ một cái rồi xoay đi ra ngoài.

Bước ra ngoài, vô tình cô nhìn sang căn phòng đối diện. Chắc anh chưa về nhỉ? Vậy cũng tốt, cô bây giờ thật không muốn đối mặt với anh

Minh Ngọc nhanh chân bước vào phòng bếp. Định làm cho mình một bữa sáng thật tốt để bồi dưỡng cái tâm trạng ưu sầu này. Nhưng nghĩ lại vì là nhà mới nên mọi thứ đối với cô rất mới lạ. Phải tìm kiếm nhiều thứ rất khó khăn

Thở dài một cái, đành sau này hỏi anh vậy. Ăn trứng ốp la cho nhanh

Cô nhanh chóng làm ra một đĩa ốp la 2 trứng rất "hợp ánh nhìn"

Trứng vàng óng ánh điểm thêm vài hạt tiêu trên mặt lòng đỏ đã chín vàng. Xung quanh trứng là vài miếng cà chua trái ở một bên trứng, nối tiếp là vài miếng dưa leo.

Nhìn cũng không tệ cho lắm

Cô đặt đĩa xuống bàn, định xoay người tìm cho mình một chiếc nĩa thì ở ngoài cửa ra vào được mở khóa ra

"Tích, tích"

Lâm Nhật bước vào, cúi người xuống lấy đôi giày bỏ vào tủ. Quần áo anh không thay đổi. Vẫn là chiếc áo vest màu xanh đen đã được thay sau lễ cưới ấy. Trên khuôn mặt anh ẩn hiện một niềm hạnh phúc lẫn theo sự mệt mỏi nhàn nhạt

Nhìn anh về, cô hơi ngạc nhiên

"Mẹ gọi cho tôi, kêu chúng ta qua ăn cơm" Anh giải thích cho sự ngạc nhiên của cô

"À ừ" Một câu giải thích đã hiểu tại sao anh lại về. Cô và anh cần tiếp tục diễn tròn vai. Lần hai người không ai muốn có sự sai phạm. Trước mặt là vợ chồng son hạnh phúc, sau lưng là chỉ là một bản hợp đồng

Lời giải thích cũng đã nói xong, Lâm Nhật định đi vào phòng tắm rửa thay một bộ đồ thoải mái hơn nhưng ý định đó lại bị mùi hương đồ ăn ở trên bàn hấp

Anh có chút quan tâm đối với món ăn của Minh Ngọc. Nói đúng hơn là quan tâm rất nhiều

"Anh muốn ăn cùng không? Tôi làm thêm một đĩa" Minh Ngọc nhìn thấy được ánh mắt chăm chú vào đĩa ốp la hai trứng của cô nên vì phép lịch sự mời anh một đĩa. Mà anh là chủ ở đây nên lý do này càng phải mời

"Ừm" Lâm Nhật dùng mặt lạnh đồng ý. Quả thật bây giờ anh đang rất đói

"Vậy anh đợi tôi một chút" Minh Ngọc cười mỉm một cái, bên trong lại thầm chửi rủa anh. Có phải không vậy? Cô làm cho anh không cảm ơn thôi lại dùng mặt lạnh đó đối với cô. Nếu không vì cô sợ anh, cô sẽ bóp cái mồm anh mà bắt đánh vắn từng từ cảm ơn. Hừ

Hời, Minh Ngọc may thật sự không có tiền đồ

Minh Ngọc vào bếp làm một đĩa mới. Lúc đi ra thấy đĩa và người vẫn còn y nguyên đó. Cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào anh. Đồ ăn không hợp khẩu vị anh sao?

"Tôi đợi cô"

Anh đi guốc trong bụng cô à? Mà anh đợi cô? Không phải chứ?

"Tôi đợi cô vì phép lịch sự, còn việc tại sao tôi biết được suy nghĩ của cô là do khuôn mặt cô đã thể hiện ra hết, ít nhiều cũng phải hiểu" Anh khoanh tay, ngả lưng về phía lưng ghế giải thích toàn bộ cho suy nghĩ đang hỏi tại sao của cô

"Đừng đứng đó nữa, cô không tính ăn à?" Anh hỏi cô nhanh chóng xử lý bữa sáng

"À ừ" Cô đặt đĩa xuống bên bàn anh, còn mình sang ghế đối diện với anh ngồi

"Đĩa của tôi tại sao không có dưa leo?" Anh nhìn chiếc đĩa thắc mắc

"Anh không phải không thích ăn dưa leo sao?" Cô lại tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng suy nghĩ lại thấy nó cứ sai sai

"Sao cô biết?"

Ôi sai thật rồi

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Điều khoản mới

“Tôi...” Minh Ngọc chẳng biết mở lời ra sao. Tại sao cô biết ư? Vì trước đây thích anh, mọi điều anh ghét anh thích cô điều nắm rõ như bàn tay. Rồi cái suy nghĩ ấy hình thành một thói quen không thể bỏ

Thói quen ấy vẫn còn đến ngày nay, gặp được anh liền không nghĩ mà bỏ vào. Cô không biết giải thích thế nào, anh chắc chắn sẽ hiểu lầm và nghĩ cô vẫn còn thích anh. Cô thực sự không muốn bị coi thường vì chuyện này, giống như mười một năm trước. Nhất là đối với anh

“Chẳng lẽ...” Anh nheo mắt nghi ngờ nhìn vào khuôn mặt trắng bệch cúi gằm mặt đang loay hoay của cô

“Reng reng reng” Tiếng chuông điện thoại cắt ngang ý định của anh

Là chuông của Lâm Nhật

Minh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn theo anh. Thấy Lâm Nhật lấy điện thoại ra bắt máy, gương mặt trông hoá dụ dàng vô cùng. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt này. Rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng là đối với người con gái ấy, Hà Linh

“Em dậy sớm thế, sao không ngủ thêm chút?” Lâm Nhật mỉm cười nhẹ, bày ra khuôn mặt cực kỳ ôn nhu khi nói chuyện với cô

“Anh đi đâu lại sớm như thế này? Đến nỗi phải bỏ em một mình” Hà Linh giận dỗi nói, nhìn đồng hồ đã chỉ điểm gần mười giờ. Giờ giấc này đối với cô gọi là sớm, đến trưa gọi là bình thường

“Mẹ anh gọi, anh về nhà có chút chuyện” Anh nhìn sang Minh Ngọc, cô đang ngồi ăn phần sáng của mình rồi quay lại tập trung với cô nàng người yêu của mình “Anh có để lại lời nhắn”

Để lại lời nhắn sao?

Cô cười khẩy một tiếng, là nụ cười khinh thường. Dù giữa cô và anh chỉ là một bản hợp đồng nhưng ít nhất anh phải giữ cho cô chút mặt mũi về cái danh phận mới này. Một người chồng lại ở cùng một người phụ nữ khác trong đêm tân hôn, người quen bắt gặp được sẽ nói gì đây?

Anh nhìn thấy nụ cười đó của cô, nhưng trong lòng không hiểu nụ cười ấy có ý nghĩa gì

“Đương nhiên em xem rồi. Đáng ghét! Em còn tính sáng nay cùng anh một bữa ăn sáng lớn, bây giờ bị anh làm tiêu tung. Em không biết, anh phải đền cho em”

“Được rồi, tí anh chuyển khoản cho em đi shopping, Ngoan”

“Chỉ có anh hiểu em nhất. I love you” cô hưng phấn nói tiếng yêu. Anh yêu chiều cô, mỗi lần cô giận dỗi cho cô tiền đi shopping. Gần đây bên Channel mới ra sản phẩm túi xách mới nhất. Cô mà không nhanh chân mua thì nhục mặt với mấy đứa bạn của mình. Cô yêu anh chính là vì khoảng này, luôn cho cô những gì cô muốn

“Ừ, thôi anh cúp máy” Lâm Nhật nhanh chóng tắt máy

Kết thúc cuộc nói chuyện. Anh nhìn lại bàn ăn chỉ còn một mình mình.

Trong lúc anh đang nói chuyện, Minh Ngọc đã ăn xong và đang rửa đĩa trong bếp

Lúc đi ra, cô quay lại chiếc ghế đối diện mà ngồi xuống, nhìn anh với khuôn mặt vô cảm “Tôi muốn thêm điều khoản vào hợp đồng”

“Điều khoản gì?” Anh khoanh tay lại nhìn cô, ngạc nhiên vì câu nói của cô

“Nếu bên A bị người thân hoặc người quen bắt gặp đi với người khác giới trong hành động tình tứ, thì bên B có quyền đơn phương huỷ bỏ hợp đồng, và bên A phải bồi thường số tiền quy phạm cũng như tiền kết thúc hợp đồng mà hai bên đã đưa ra”

*Bên A: Lâm Nhật *Bên B: Minh Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cãi nhau

"Tôi không đồng ý. Tôi nhớ rất rõ chúng ta đã có điều khoản này. Việc thêm điều này là không cần thiết"

"Tôi thấy quyền lợi của tôi không được đảm bảo an toàn trong vụ việc lần này" cô nghiêm túc nói rõ ràng với anh

"Vậy tôi có thể hỏi tại sao cô lại đột nhiên muốn thêm điều khoản?"

"Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn chút an toàn cho bản thân. Tiền bạc và danh dự đối với tôi luôn là thứ quan trọng. Tôi không muốn đặt hai thứ đó mạo hiểm cùng với "tình yêu" của anh. Nhất là danh dự, nó càng thể mặt cũng như bị bôi nhọ" Minh Ngọc giải thích rành mạch cho Lâm Nhật. Khuôn mặt cô đầy vẻ nghiêm túc lẫn theo lạnh lẽo

Lần đầu tiên sau mười một năm, Lâm Nhật thấy một điều khác lạ ở cô, cũng là quen thuộc nhưng cũng quá xa lạ

"Minh Ngọc, chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu. Tôi không muốn phiền phức lại đổi đi đổi lại một bản hợp đồng chỉ vì theo cô do thiếu sự an toàn. Nghe hợp lý nhưng không đủ thuyết phục" anh không rảnh đến mức mà phải soạn thảo lại cái hợp đồng đã được ký và cũng thật rảnh rồi ngồi nghe cô

"Chuyện đến đây. Kết thúc" Anh đứng dậy, lạnh lùng bỏ đi. Ánh mắt xem thường của anh lại dán lên người cô, lần này cô phiền phức thật

"Anh... đứng lại" Cô ngạc nhiên nhìn cái cách anh kết thúc một cuộc thỏa thuận. Minh Ngọc vội đứng lên, nhanh chóng đi theo giữ lấy tay anh "Không phải anh muốn kết thúc là kết thúc"

Bị giữ lại bởi bàn tay nhỏ bé của cô khiến lòng anh vô cùng khó chịu. Cô thật phiền phức! Lâm Nhật tức giận giành lại thể chủ động đẩy thẳng cô vào tường. Một hồi đau đớn trên lưng cô. Ép sát cơ thể vào nhau

Bàn tay anh nắm chặt lấy đôi bàn tay kia của cô đem lên không trung, ánh mắt anh hiện giờ sát khí đằng đằng

Minh Ngọc bị ép vô tường tâm vô cùng lúng túng. Cố gắng cự quật thoát khỏi, khuôn mặt cô đã đỏ bừng vì tức giận hành động này của anh "Anh làm gì vậy. Buông ra mau"

Anh nhếch miệng "Cô thật phiền. Tôi nhắc nhở cô đừng đụng vào tôi. Chuyện đã kết thúc, tôi không muốn tốn thời gian của mình"

"Dù thế nào tôi cũng có chính kiến của mình. Hành động của anh hiện giờ là uy hiếp đối tác của anh. Tôi không muốn phải ly hôn khi mới cùng anh kết hôn" Minh Ngọc tức giận, thân thể cô hiện rất đau đớn sau cú đẩy mạnh của anh. Đôi mày thanh nhả cũng phải nheo lại vì đau

"Uy hiếp sao? Haha. Cô có bao nhiêu bản lĩnh?" Anh cười nhạo vì lời nói ngu xuẩn của cô

"Bản lĩnh thì tôi không có nhưng ít nhất đã đủ can đảm cùng với anh làm cái việc thối tha này" Lời châm chọc của anh khiến đầu óc cô ngày càng tức giận "Mau buông tôi ra, thằng khốn khiếp này"

Thằng khốn khiếp? Trán anh đã nổi lên ba vạch đen. Khuôn mặt giờ đây đã vô cùng lạnh lẽo "Cô vừa nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Dọn dẹp phòng

Dường như biết mình vừa lỡ miệng. Thân thể cô liền trở nên cứng ngắc, suy nghĩ bắt đầu áy náy vì lời nói không suy nghĩ của mình "Tôi...xin lỗi. Thực sự không cố ý nói anh như vậy"

Lâm Nhật vẫn chưa nguôi giận nhưng đôi tay của cô được nới lỏng ra, như giải thoát cho cô một cuộc sống cho cô vậy. Hình như anh chấp nhận lời xin lỗi ấy. Cũng không phải dạng người hẹp hòi

Bầu không khí bỗng nhiên rơi vào trong im lặng. Cả hai nhìn nhau, một bối rối, một vô tâm. Yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng tim đập của cả hai

Vẫn là cô nên phá vỡ bầu trời này

"Vậy... mọi chuyện kết thúc đi. Tôi không đòi thêm vào nữa. Có thể thả tôi ra được chưa?" Cô rụt rè hỏi ý kiến, không nên chọc giận anh

Nhận được lời thỉnh cầu, anh thả hân cô ra. Không nói một lời nào lạnh lùng bước vào phòng của mình. Đóng cửa, khóa chặt

Minh Ngọc đứng đó dõi theo anh bước vào căn phòng đối diện với căn phòng của cô. Cô cảm giác rằng khi anh đóng chặt cánh cửa phòng kia, mọi

việc giữa anh và cô như hai thế giới. Thế giới của ai thì tự tại. Bị thương lại nổi lên trong lòng cô. Cô rất ghét cái cảm giác này, lại là đau lòng, lại là yếu đuối một mối. Bao nhiêu lần rồi cô sau khi gặp lại anh có cảm giác này. Mỗi khi nó đến, cô lại suy nghĩ đến một điều hay một khả năng. Thứ đó cô muốn không muốn chấp nhận. Dù là khả năng bao nhiêu phần trăm cô cũng muốn làm nó xuống 0%

Cô không muốn quay lại cái cảm giác mười một năm trước. Rất không muốn. Ngốc một lần đã quá đủ rồi

Minh Ngọc cố gắng kìm lại cảm giác ấy. Không sao, từ sau phút này cô phải mạnh mẽ hơn nhiều, mạnh mẽ đã trải qua một năm này

Lấy lại được tinh thần. Cô xoay vào trong dọn dẹp chiếc đĩa ốp la đã nguội lạnh. Cô không có thói quen bỏ đồ còn dư dành ngâm ngùi mà ăn. Mặc kệ nó đã nguội được bao nhiêu phút

Sau khi hoàn thành công việc trong bếp, cô liền về phòng mình dọn dẹp đồ đạc vào tủ.

Vì tối qua vừa về khá mệt nên cô vẫn để đồ đạc trong vali

Đồ đạc cô không có nhiều, chỉ có vài chiếc áo thun quần jean dài quần lửng, quần áo đi làm và duy nhất một chiếc váy hồng kia

Son phấn cũng chẳng có bao nhiêu. Cô không thích trang điểm. Chỉ khi nào có dịp quan trọng cô mới tự trang cho bản thân mình. Ra ngoài cũng chỉ quét đại miếng son, còn ở nhà hoàn toàn là mặt mộc

Cô là một người theo chủ nghĩa đơn giản. Từ cách ăn mặc đến tính cách đều rất giản dị. Giày cô mang không phải cao gót. Sở thích của cô là mang giày thể thao. Đôi lúc cần thiết giày cao gót sẽ là bạn đồng hành của cô ở các bữa tiệc. Những thứ làm cô thoải mái đều sẽ được cô tiếp nhận

Không chỉ có mang đồ đạc không. Cô còn mang theo những món đồ handmade (đồ tự làm) và chú thỏ bông đã cũ kỹ.

Chú thỏ này là do một người bạn thân cô tặng. Ở thời điểm mười một năm trước, khi cô còn thích Lâm Nhật. Cô hay gọi anh là thỏ, vì anh thời đó có một nước da trắng mịn như em bé cùng với khuôn mặt khá điển trai. Con bạn cô tặng chú thỏ này có ý nghĩa là anh sẽ mãi ở bên cô

Mỉm cười nhìn nó. Cô đã có rất nhiều kỷ niệm với nó. Cô trước đây rất khó ngủ nhưng khi ôm nó vào lòng lại đều ngủ rất ngon. Như thể lại thành một thói quen mà trong đó cũng có anh. Nó đã theo cô mười một năm, nhìn nó cũ kỹ hẳn cho với lúc đầu được cho nhưng cô vẫn không thể bỏ được. Nhiều lần bố mẹ hăm he đem quyền góp nó cho hội từ thiện nhưng cô nhất quyết giữ lại nó. Một phần là vì nó là quà sinh nhật của bạn cô, một phần còn lại vì nó là thỏ...

Minh Ngọc đặt nó xuống giường, đặt bên cạnh phần cô nằm "Chào mừng mày đến nhà mới, thỏ ạ" Cô nhìn nó nở một nụ thật rạng rỡ

Sau khi dọn dẹp xong tất cả. Minh Ngọc lướt một vòng căn phòng đã được trang trí lại của mình. Tuy cô rất thích phong cách bố trí đơn giản của anh nhưng cô muốn có thêm chút sắc màu. Thà có một căn phòng đầy sức sống còn hơn một căn phòng chẳng có gì

Nhìn mọi thứ đã hoàn hảo, cô mỉm cười cho bản thân mình một lời khen ngợi. Ngược lên nhìn đồng hồ, đã mười một giờ hơn. Chắc bây giờ vẫn còn kịp mua đồ nhỉ? Cô suy nghĩ

Buổi trưa cô phải qua nhà "mẹ chồng" ăn bữa cơm ra mắt nên không thể không mua quà. Dù sao đó lễ nghi phải làm

Cô nhanh chóng đóng cửa phòng, bắt xe đi đến siêu thị

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lỡ một nhịp

Minh Ngọc đi về trên tay là một giỏ trái cây được trang trí hoành tráng. Giỏ trái cây gồm những trái cây giải nhiệt, rất thích hợp thời tiết nóng bức ở Việt Nam. Cô đã suy nghĩ rất nhiều, trái cây luôn là món tráng miệng tuyệt vời. Đối với người lớn tuổi là đồ tốt cho sức khỏe. Đối với trẻ nhỏ là món giải nhiệt. Những quả trong giỏ này đều được cô chọn kỹ lưỡng. đều là quả tốt cả. Cô hí hửng đi về thu được một chiến lợi phẩm, cũng có thể nói là một cực phẩm

Lâm Nhật giờ tay nhìn đồng hồ, đã là mười hai giờ mà không thấy cô đâu. Anh bực mình gọi liền mấy cuộc điện thoại mà chẳng ai bắt máy. Ý định vừa định đi ngoài ra tìm cô thì thấy cô mở cửa bước vào. Trên tay bưng một giỏ cây lớn

Anh nhú mày, trên mặt anh nhăn nhó nhìn cô với ánh mắt khó chịu "Cô đi đâu vậy? Có biết đã trễ giờ rồi không? Tại sao cô không bắt máy điện thoại tôi?" Ít ai biết được anh là một người rất nguyên tắc. Rất ghét những người đến trễ hoặc làm trễ thời gian của anh như là cô. Việc hình ảnh của cô trong mắt anh càng ngày càng tệ dần

Minh Ngọc bị anh đột ngột "tấn công" bằng ba câu hỏi. Khuôn mặt liền thể hiện sự bối rối. Cô lấy điện thoại ra xem, mặt ngạc nhiên. Bảy cuộc gọi nhỡ.

Không đùa chứ! Lại nhìn đồng hồ trên điện thoại đã là mười hai giờ năm phút. Trong lòng cô nổi lên cảm thấy áy náy. Mắt không dám nhìn anh. Sợ sệt như một đứa trẻ bị phạm lỗi “X..in lỗi anh. Tôi thật ra chỉ muốn mua cho bên gia đình ít quà...không ngờ lại làm trễ giờ. Còn chuyện điện thoại không bắt máy anh là tôi quên tắt chế độ...im lặng” giọng cô run run, từ từ nhỏ dần lại. Biết bản thân mình sai cũng chẳng dám làm phật lòng anh, xin lỗi vẫn nên “Ti nữa sang nhà cô, tôi sẽ xin lỗi gia đình anh”

Cô ngẩng đầu lên, chờ đợi một câu thứ tội của anh. Nhưng anh vẫn đứng đó, khuôn mặt vô cảm nhìn cô

Cô cảm thấy hắc khí xung quanh anh giảm đi, cô ngập ngừng bước từ từ vào phòng mình “Vây tôi vào phòng thay đồ nhé”

Lâm Nhật “hừ” một cái rồi bắt lấy giỏ trái cây từ tay cô sang. Anh liếc mắt, lạnh nhạt nói “Tôi cho cô mười phút chuẩn bị rồi xuống dưới sân. Trễ một phút nào đừng trách tôi”. Không đợi nhận được câu trả lời của cô, anh thẳng mạch bước đi xuống hầm xe

Nhận lời cảnh cáo của anh, cô không dám trễ một phút thay đồ nhanh chóng

Lần này cô ăn mặc đẹp lên chút, khoác trên bản thân mình bộ váy được tặng vào hôm lễ ngày hôm qua. Váy này không quá dài, nó dài khoảng qua đầu gối của cô. Bộ váy này mang màu trắng tinh tể. Hai tay bộ váy là tay lửng vải ren, nhìn trông rất khoẻ khoắn. Ngay cổ áo có viền đen được gắn trên đó là chiếc nơ nhỏ cùng loại màu với cổ áo. Bộ váy cô khoác trên mình cho người nhìn cảm giác đơn giản nào đó nhưng lại quý phái đến lạ kỳ

Sang nhà chơi không thể nào mang giày thể thao, cô lấy đôi cao gót đã theo cô năm năm, là màu trắng. Đồng bộ với bộ váy cô mặc

Cô búi tóc lên, thoa miềng son. Một Minh Ngọc kiều diễm lại xuất hiện

Không chậm chạp nữa, thời gian cô hiện rất gấp. Sau khi chuẩn bị xong, cô liền phóng xuống dưới. Anh nói trễ một phút không đợi, cô một giây không muốn anh chờ.

Đồng hồ vừa đến mười phút, cô đã bước ra bên ngoài

Chiếc xe màu đen ngoại ngữ đã đậu trước cửa toà chung cư từ lúc nào. Cô biết chiếc xe ấy, chiếc xe tối hôm qua đã chở cô về đến đây

Cô thấy anh trong xe, liền bước nhanh, mở cửa xe ở ghế phụ bước vào trong

“Vừa kịp lúc” Nghe tiếng mở cửa, anh liếc mắt sang phía cô, ánh mắt lạnh lùng cũng tản bớt tầng hắc khí. Nhưng rồi ánh mắt anh cũng ngỡ ngàng nhìn cô trong bộ váy trắng xinh đẹp. Giương mặt cô nghiêng nước nghiêng thành, nước da trắng nõn. Giương mặt cô không trang điểm, chỉ là môi thoa chút son nhưng anh cảm thấy nó thật diễm lệ

Cô có một thứ khí chất mà chẳng ai có được, hoặc có được chỉ là được một phần. Xinh đẹp, không phải xinh đẹp kiểu dung tục. Thanh nhã mà kiều diễm, vô cùng sắc sảo

Anh giờ mới nghĩ đến trước đây cô mập mập nhưng gương mặt không hề xấu xí. Chỉ là bị những lớp mỡ ấy che đi những phần xinh đẹp. Anh công nhận điều này vì cô vốn đã là xinh đẹp, dù trong hình dạng nào cũng không che đi sự thật này

Trái tim anh không hiểu sao đập nhanh hơn một nhịp. Anh yêu thích sao?

“Lâm Nhật” cô nhỏ giọng gọi anh. Thấy anh cứ nhìn về phía cô. Không phải cô làm sai gì chứ? “Có gì không đúng à?”

Anh giật mình, đôi mắt dần có cự tiêu “À..không. Đi thôi”

Trong lòng anh bỗng giật mình. Anh vừa suy nghĩ gì thế, trái tim anh vừa nảy đập nhanh rất rõ. Điều ấy chứng minh cho việc gì..

Không phải! Chỉ là một bộ váy làm tôn cô hơn những ngày thường. Đàn ông luôn thích thú những thứ đẹp đẽ, đối với cô là không ngoại lệ

Bình tâm lại Lâm Nhật! Lý trí anh kéo nhớ về hình ảnh của Hà Linh. Đúng vậy, vẫn là Hà Linh là người phụ nữ xinh đẹp nhất lòng anh. Mặc kệ tim anh có thể nào. Sự thật vẫn là như vậy

Khởi động xe, bắt đầu đi đến nhà “mẹ chồng”

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cô bé mập mập

* Lời tác giả:

"Rất xin lỗi các bạn vì thời gian dài không ra truyện. Để các bạn chờ lâu như vậy khiến cho mình rất áy náy. Mình không có lý do hoặc cái cớ để giải thích cho việc chậm trễ này, lỗi ở bên phía mình và mình nghĩ những bạn nào theo dõi truyện mình đều xứng đáng nhận được một lời xin lỗi. Mình không hứa được sau này điều gì nhưng mình sẽ cố gắng đưa ra các sản phẩm mới và đầy chất lượng cho đến các bạn. Cảm ơn đã theo dõi truyện của mình, và mong các bạn sẽ ủng hộ tiếp tục. Chúc các bạn một ngày vui vẻ ạ!"

Ước gì cô có thể biết bây giờ cô nên làm gì để cho không khí trong xe bớt đi sự ảm đạm

Điều khiến cô mệt nhất là cùng anh ở một chỗ. Dù là đã trải qua một tháng cùng gặp anh hằng ngày nhưng mãi vẫn không loại bỏ được cảm giác mệt mỏi ấy

Mình Ngọc buồn chán nhìn ra bên ngoài cửa sổ

Xe dừng lại ngay ngã tư đèn đỏ, một đám trẻ chạy ngang qua đường. Dường như để tránh cái nắng gắt của buổi trưa hè, lũ trẻ đều chạy nhanh qua. Trên môi những đứa ấy luôn nở một nụ cười tươi tắn, cuộc sống của những đứa trẻ ấy thật tốt đẹp

Cô mỉm cười một cái, ánh mắt chuyển sang nhìn phía bên kia đường

Thấy một cô bé với thân hình mập mạp đang cố chạy theo phía sau những đứa trẻ kia. Khuôn mặt đỏ bừng vì do ánh nắng tỏa lên, những giọt mồ hôi chảy đầm đề ở hai bên má. Không ngừng khản cầu các bạn của cô bé ấy "Các bạn ơi đợi mình với"

Lũ trẻ ấy vẫn tiếp tục đi như không nghe thấy lời khản cầu của cô bé

Cô bé đó chạy thật nhanh băng qua đường rồi cố gắng hết sức chạy theo cùng hàng với lũ bạn

Thấy cô bé mập mạp tới nơi, lũ bạn cũng không thèm để ý lại còn trách móc cô bé "Heo, cậu chạy chậm quá đó. Cậu chạy chậm như vậy tại này cũng không muốn chơi với cậu"

Tiếng thở hổn hển của cô bé chưa dứt hẳn nhưng phải lên tiếng cầu xin những đứa trẻ kia, khuôn mặt áy náy vô cùng "Lần sau mình sẽ cố gắng chạy nhanh, đừng nghỉ chơi với mình" ánh mắt cô bé đã sắp đỏ hoe

"Hahaha, heo vẫn chỉ là heo. Không bao giờ có thể đuổi kịp được. Không nói chuyện với cậu nữa, tại mình đi" Một cậu bé lớn tiếng cười òa lên, bỏ mặc cô bé ấy ở đằng sau

Mình Ngọc đau thương nhìn cô bé ấy, thân ảnh của cô bé vẫn chạy theo những lũ trẻ kia một cách vất vả để được xin đi chơi cùng

Ánh mắt cô nhìn không rời cô bé mập mạp kia cho đến khi xe anh chạy xa khuất đi

Lòng cô nhói đau vô cùng. Nhìn cô bé ấy lại nhớ lại bản thân lúc hồi còn nhỏ

Tuổi thơ cô được ba mẹ yêu thương, nhưng cũng không có nghĩa bạn bè sẽ yêu quý

Từ nhỏ, cô đã bị bạn bè xa lánh vì thân hình quá khổ. Lúc nào cũng phải tự chơi một mình. Riết rồi cô cảm thấy chơi một mình lại thú vị như vậy

Sinh nhật cô mời ai cũng chẳng đi, có quà thì không phải gián cũng là chuột. Cả tuổi thơ cô bị trêu chọc, dần dần cô tự thu bản thân mình lại, sợ sệt và cố tạo cho mình một vỏ bọc. Một vỏ bọc hoàn hảo, ai nhìn vào cũng thấy cô vui vẻ

Đến năm cấp hai có lẽ khá hơn. Cô đã có bạn, có một người để tâm sự, cảm nhận được sự ảm áp của bạn bè. Năm cấp hai đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống trước đó và sau này của cô

Cô dần tự tin hơn hẳn, biết cách giao tiếp và xử sự hơn. Còn biết được tài năng của mình

Mình Ngọc cảm thấy thật may mắn khi gặp được người bạn thân của mình. Và cả hai đều giữ liên lạc đến hiện giờ

Năm cấp hai ấy cô lần đầu có bạn bè, lần đầu biết đi chơi cùng với những người bạn, cũng là lần đầu... cô biết yêu một người

Nghĩ về điều ấy, cô bất giác đảo mắt về phía Lâm Nhật

Người đàn ông ấy trước đây cho cô bao nhiêu tổn thương, nhưng anh chẳng hề hay biết hoặc có lẽ...anh cũng đã quên đi

Anh cho cô biết được niềm hạnh phúc khi được yêu thương lẫn cho cô biết thêm mùi vị của địa ngục. Hai mùi vị trộn lẫn, một chất kịch độc được ra đời. Ném thử rồi, cả đời muốn quên cũng không được. ảm ảnh như một ác mộng dài, lạnh lùng kéo mãi vô hạn

Cô tưởng cái thời gian mười một năm, bản thân đã tôi luyện thành sắt đá nhưng đến khi gặp lại chính mình lại tự động phản bội

Yêu anh, cô có thể đã không còn. Hận anh, trước giờ đều không có. Lý do chính đáng để giải thích cho sự đau đớn này là không thể. Chính cô cũng không xác định được

Vì thế, cô muốn để thời gian xóa nhòa. Thay đổi một cuộc sống mới, Minh Ngọc mới được ra đời

Ha... là ông trời muốn trêu chọc cô. Muốn cô đau mãi suốt cả một kiếp

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hận và đau thương

Tập 19: Hận và đau thương

Lâm Nhật nhìn sang ở phía ghế của Minh Ngọc, lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của cô "Về đến nhà mẹ, cô không cần phải xin lỗi. Chuyện lúc trưa tôi sẽ giải thích với mẹ"

Minh Ngọc bừng tỉnh rồi ngạc nhiên nhìn anh kèm theo sự bối rối "Là tôi có lỗi, ai sai thì người đó xin lỗi. Tôi không muốn vì tôi mà anh bị người nhà khiển trách"

"Không phải là tôi sẽ nhận lỗi thay dùm cô mà chỉ là giải thích cho mẹ tôi việc tại sao đi trễ trưa nay"

"Vậy để tôi giải thích việc trưa nay" Cô kiên quyết nhận phần lỗi về phía mình. Cô rất phải áy náy khi làm trễ thời gian của một người. Cô cũng là một người không thích bị người khác làm trễ giờ nên cô hiểu được cảm giác phải chờ đợi thời gian trôi qua một cách vô ích. Cô làm trễ giờ, trách nhiệm thuộc về cô, cô nên là người đứng ra giải thích

Lâm Nhật nhíu mày ngạc nhiên "Việc gì mà cô phải giành với tôi?"

"Cha tôi từng dạy tôi: 'Làm người khi làm sai không nên trốn tránh mọi trách nhiệm. Chúng ta sai, chúng ta nhận lỗi. Người làm sai không biết nhận là kẻ hèn nhát, người làm sai để người khác nhận lỗi dùm là kẻ đê tiện'. Dù chỉ là lời giải thích, vẫn là tôi nên ra mặt"

Anh đột nhiên cảm thấy con người cô rất trách nhiệm và được dạy bảo rất tốt. Trong lòng anh cũng vài ngạc nhiên về cô

"Tùy cô vậy" Anh đáp lại

Minh Ngọc im lặng ngẫm đồng ý câu trả lời của anh, rồi lại im lặng để trả lại bầu không khí yên tĩnh ở trong xe, im lặng để sắp xếp lại những cảm xúc trong lòng. Khuôn mặt cô chẳng có cảm xúc nào được thể hiện ra bên ngoài nhưng lòng cô lại đau, cứ nhức nhối như bị bóp nghẹn. Cô chọn cách bỏ qua nó như cách dọn dẹp hằng ngày. Ở trong 'cuộc chơi' đầy mồi dè dọ, cô cần nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Và đó sẽ cách cô chọn cho sau này. Dù... đó chỉ là một hồi ức. Hồi ức đáng có nhưng hiện giờ nên biến mất đi

Ánh mắt cô tĩnh lặng nhìn xa xăm

Lâm Nhật không nhìn cô nhưng vẫn cảm thấy người bên cạnh mình rơi vào trầm tư. Ngay ở ngã tư anh nhận thấy sự thay đổi của cô. Là vì cô bé mập mạp ấy. Ánh mắt cô nhìn không rời cô bé kia, đôi mắt thể hiện lên sự buồn bã lẫn cảm giác bất lực. Tuy là cô điều chỉnh khuôn mặt rất tốt nhưng vẫn là đôi mắt phản bội cô đã cho anh biết tất cả sự buồn bã của cô có trong phút giây ở đó

Nhưng việc gì anh phải quan tâm. Cô ở thế giới riêng cô, đau buồn vui khóc là việc của cô

Tự cho mình nụ cười khinh miệt. Lâm Nhật, từ bao giờ mày đã bắt đầu trở thành con người để ý đến cảm xúc của người mà mày chán ghét

Ánh mắt anh dần chuyển lạnh, thân thể toát ra mùi sắc khí. Như muốn làm tâm trí mình tỉnh táo

Cả hai đều chìm trong thế giới riêng của mình. Không biết rằng đối phương đều đang suy nghĩ về nhau. Nhưng cách nghĩ lại là một hận và... một đau thương

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 20: Đăng ký kết hôn

Chiếc xe đen nổi bật đi vào trong khuôn viên nhà. Biệt thự trắng từ từ lớn dần trong mắt cô

Như cô được biết, khu đất ở đây rất đắt. Chỉ dành cho giới thuộc từ trung lưu trở lên. Mà nhà anh có cả một khuôn viên rộng và một tòa biệt thự lớn, có thể nói gia đình anh có danh có tiếng, có địa vị lẫn tiền tài.

Cô đã không còn ngỡ ngàng như ngày đầu tiên nhìn thấy "tòa lâu đài" tráng lệ này. Một tháng trước, mọi thứ đã quen thuộc. Nếu nói đúng thực sự, cô đã là vợ chính thức của anh khi sau hai ngày ký hợp đồng. Anh và cô cùng nhau ra ủy ban, ký tên trên một tờ giấy và rồi thành...vợ chồng. Chỉ đơn giản là vậy

Cô vẫn còn nhớ cái khoảnh khắc đó. Hai khuôn mặt lạnh như tiền cùng nhau bước vào cục ủy ban, trên tay cầm theo những thứ cần thiết cho thủ tục kết hôn. Cô ngồi ghế, anh đứng bên cạnh mặt hồ hững hờ ánh mắt không có nhất định

Việc duy nhất là chờ đợi người gọi tên làm thủ tục

Có một cặp đôi đến ngồi kế bên cô, hai người cười nói rất vui vẻ. Dường như đến đây đăng ký kết hôn. Họ xưng với nhau là vợ chồng, nói với nhau việc tương lai sẽ có bao nhiêu con, hứa sẽ cho nhau những hạnh phúc. Cô biết những điều hứa ấy chắc chắn sẽ có ngày một trong hai người quên đi hoặc cũng có thể sống trọn vẹn đến suốt đời với lời hứa ấy. Nhưng như vậy có gì là sai? Đây mới đúng tâm trạng hạnh phúc của một đôi sắp thành vợ chồng cho nhau bao nhiêu lời hứa hẹn là sự tin tưởng giữa hai người, chuyện tương lai ai sẽ biết được

Cô mỉm cười thầm chúc họ trăm năm hạnh phúc

Cô gái kia vô tình nhìn thấy nụ cười của cô, cô gái cũng mỉm cười thật tươi bắt chuyện với cô "Anh chị đến lượt chưa?"

Minh Ngọc nhìn sang cô gái ấy, không ngờ cô lại bắt chuyện với mình. Minh Ngọc mỉm cười "Vẫn chưa"

"Nhìn anh chị thật xứng đôi, trai tài gái sắc. Ở đây lâu lâu mới thấy một cặp như anh chị. Chắc chắn là anh chị rất hạnh phúc" Cô gái nhanh nhẩu nói

Cô khựng lại vì lời nói của cô gái kia rồi quay sang nhìn anh, anh vẫn chẳng có cảm xúc nào. Dường như không quan tâm đến lời nói ấy. Một cảm xúc lạ thường trôi dạt trong lòng cô, không là hạnh phúc, không là bi thương. Chỉ thấy đau thương ở bản thân mình, cô đến đây là lấy thân phận gì? Vợ anh, không hợp lý. Người bạn, chẳng hợp tình. Đối với cả hai là giao dịch, cô không cách nào thừa nhận chữ "vợ" lẫn chữ "chồng" với anh. Hạnh phúc cô gái ấy cảm nhận từ cô là một thứ gọi là viễn vông

Minh Ngọc ngượng cười lên, đáp lại sự nhiệt tình của cô gái "Cảm ơn cô, cô cũng chẳng thua kém gì chúng tôi. Tôi thấy anh đây với cô thật sự rất xứng đôi, sẽ trăm năm hạnh phúc"

"Không cần khiêm tốn, anh chị rất đẹp đôi. Cảm ơn vì lời chúc phúc của chị, chúng tôi sẽ thật hạnh phúc" Cô gái ấy choàng tay chàng trai kia, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc

"Anh chị cũng phải trăm năm đầu bạc nhé" Một lời chúc phúc vô cùng tuyệt vời đến từ chàng trai kia

"Vâng, cảm ơn" Cô tí mắt cười. Ai biết được trong lòng cô lại nổi lên đau thương

"Đi thôi" Lâm Nhật nhắc nhở người kế bên, anh quay sang cúi đầu chào hai người kia rồi cất bước đi trước

Cặp đôi kia bỗng nhiên mất hồn, bản năng cũng tự nhiên cúi chào

Minh Ngọc hòa nhã cười, chào tạm biệt rồi cất bước theo phía sau anh

Cô trở lại trạng thái như bình thường, không còn nụ cười trên môi. Ánh mắt dần lãnh đạm, khuôn mặt cũng bỗng chốc thành lạnh. Đây mới đúng là tâm trạng hiện giờ của cô. Không còn khăn giả, chiếc mặt nạ cũng bị bỏ xuống

Lâm Nhật từ đầu đến cuối chẳng nói gì ngoài hai từ "đi thôi" với cô. Hai người đứng kế bên nhau, anh dừng bước, cô cũng dừng bước

Anh nói "Cô sẽ tin lời chúc phúc ấy?"

Cô không đáp, sự im lặng là câu trả lời của cô

Anh dường như cảm nhận được câu trả lời ẩn hiện ấy, hài lòng tiếp tục cất bước đi

Ngày 23 tháng 8 chính thức kết hôn

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Món quà của ông

Xe dừng ngay trước cửa chính, anh và cô đồng thời cùng bước xuống

Minh Ngọc mở cửa xe phía sau lấy món quà đem ra. Lâm Nhật cũng ở phía sau cô từ lúc nào, chop lấy phần quà ấy đem lên tay mình

Cô cũng chẳng ngạc nhiên vì hành động này. Vì ở đây là nhà họ Lâm, đến lúc vai diễn nên được bắt đầu

"Con chào cả nhà" Minh Ngọc và Lâm Nhật khoác tay nhau tiến vào phòng khách. Nơi đây đã đầy đủ các vị trưởng bối ngồi. Nghe thấy tiếng chào của Minh Ngọc. Mọi người đều nhìn về phía cô, trên khuôn mặt là nụ cười vui vẻ chào đón

"Ây da, hai đứa đến rồi à. Mau mau đến đây ngồi" Bà Đào vui vẻ nói

Minh Ngọc đáp lại bà bằng một nụ cười. Sau đó khoác tay Lâm Nhật vào ngồi

Bà Đào thấy trên tay Lâm Nhật cầm giỏ trái cây, thắc mắc nhìn anh "Đây là..."

Cảm nhận được ánh mắt của mẹ mình, Lâm Nhật nhìn sáng mẹ rồi mỉm cười "Đây là của vợ con"

Cô nhanh chóng nhận giỏ trái cây từ tay Lâm Nhật sang, rồi đứng lên trình bày "Con có mua chút quả biếu cho cả nhà. Ở đây là trái cây bổ dưỡng rất tốt cho sức khỏe. Con không biết cả nhà thích gì nên mua hết những loại trái cây đặc trưng" Cô vui vẻ nói rồi nụ cười ngừng lại trên môi, thay vào đó là vẻ áy náy "Và...con muốn xin lỗi vì đã đến trễ. Con mãi chọn quà nên không để ý thời gian. Xin mọi người đừng trách phạt gì Nhật ạ. Con sẽ chịu hết trách nhiệm, chăm chỉ tuân theo hình phạt của mọi người"

"Hahahahahaahahaha..."

Cả nhà đều cười phá lên sau khi cô dứt lời

Lâm Nhật cũng cười mỉm theo. Nói cô quá ngốc thì cũng chẳng phải, nhưng cô mang theo cái gì đó ngay thơ khiến anh cảm thấy thoải mái. Nụ cười ấy của cô không phải giả, ánh mắt áy náy cũng không phải giả, mọi thứ đều là thật. Là cô thật sự áy náy với nhà anh. Anh phải công nhận là cô rất lễ phép, gia đình đã dạy bảo cô rất tốt. Ánh mắt anh nhìn cô đã thêm có phần hài lòng

Cảm giác như bị nhìn chăm chăm, cô quay sang nhìn anh. Anh cũng quay mặt đi chỗ, nụ cười tắt lịm

"Haha lỗi phải gì, cô bé ngốc này" Người lên tiếng chính là ông nội của Lâm Nhật, Lâm Văn Khải. Ông vui vẻ kêu Minh Ngọc "Ngọc, lại đây với ông"

Cô ngoan ngoãn nghe lời đến bên ông, hai tay nắm lại cung kính, lưng khòm xuống như một tì nữ đến bên vua đợi được nghe lệnh "Tì nữ xin đợi lệnh" Ánh mắt nghịch ngợm nhìn ông

Ông Khải cười kha kha, hài lòng đáp lại, trong mắt ông có vẻ yêu chiều "Đồ quỷ nghịch ngợm" lấy tay ngắt mũi Minh Ngọc

Cô giả bộ nhăn mặt làm nũng "Ây da, mũi con sẽ to ra mất" rồi sau đó cười phì ra

"Nào, không giận nữa" ông cười rồi móc trong túi ra một sợi dây chuyền, đưa vào tay Minh Ngọc, ông nắm cuộn tròn vào tay cô thật chặt "Đây là quà của bà nội của Nhật, bà nói ông nếu Nhật có cưới vợ thì hãy đưa sợi dây chuyền này đến cho cháu dâu yêu quý của bà. Đây là di vật, cứ hai đời sẽ truyền đi. Tượng trưng cho quyền lực và là người nhà của nhà họ Lâm. Ông lần bà mong cháu sẽ có thật nhiều sự may mắn và niềm vui sau này" Khuôn mặt ông dịu dàng khi nhắc đến người vợ quá cố của mình

Cô thấy được khuôn mặt dịu dàng ấy, trong lòng cô nổi lên từng đợt áy náy. Áy náy trước càng thêm áy náy. Nếu ông biết đây chỉ là một cuộc hôn nhân giá trị trên một tờ hợp đồng thì ông sẽ thất vọng bao nhiêu. Sợi dây chuyền này vốn không thuộc về cô. Dù có nhắc đi nhắc lại thì thân phận này không là của cô. Cô chỉ kẻ thế thân, thế vào một chỗ trống mà một người gìn giữ cho một người yêu thương khác. Là vì ép buộc, là vì nụ cười của cha mẹ cô. Cô chấp nhận một cuộc hôn nhân chẳng đâu vào đâu...với một người cô tưởng chừng sẽ cả đời không gặp lại, cả đời lao đầu muốn quên đi

"Sao vậy Ngọc, con không thích món quà này à?" Ông Khải thấy khuôn mặt Minh Ngọc có vẻ kỳ lạ, đột nhiên trầm hẳn đi. Con bé bị sao thế này

Minh Ngọc gạt mình nhìn ông, liền nở nụ cười ngượng ngạo phủ nhận "Dạ không ạ, con rất thích sợi dây chuyền này, nhưng mà..."

Cô ngập ngừng không nắm chặt, bất giác ánh mắt chuyển sang nhìn Lâm Nhật

Lâm Nhật cũng nhìn cô, gật đầu

Dường như đã hiểu ý đối phương, cô thờ dài trong lòng một tiếng

"Nhưng mà sao..." Ông nội thắc mắc

"Con nghĩ nó sẽ đẹp hơn nếu ông giúp đeo nó giúp con" Cô cười hi hi, kiễ một cái có đắp lên sự thắc mắc cho ông

Ông lại phát cười thêm lần nữa. Đường như lâu rồi ông chưa cảm thấy vui vẻ như thế này. Đứa cháu dâu này chẳng phải quá tốt đấy sao. Hiền hoà, lễ phép, nghịch ngợm như đứa trẻ nhưng vẫn làm ông vui. Ông rất hài lòng. Đây là bảo bối của ông. Sau này ai làm hại nó, bằng cách nào ông cũng phải khiến người đó trả giá thật đắt

Ông lắc đầu cái cách cô đùa với ông, ông nhéo má cô thật mạnh trách móc yêu thương “Con nhóc này dám trêu ông”

“Đau đau ông ời” Cô chu mỏ hờn trách, rồi quỳ xuống cầm sợi dây chuyền đưa cho ông “Ông đeo giúp con nhé”

“Được” Ông mỉm cười một cái đồng ý. Đôi tay nhăn nheo nhẹ nhàng cầm sợi dây chuyền, hết sức nâng niu nó. Vòng qua cổ Minh Ngọc, đeo lên cho cô. Hết mức nhẹ nhàng, trái tim ông cảm thấy thật ấm áp. Cảm ơn con, Ngọc. Ông dường như thấy được hình ảnh ngày đầu tiên đeo dây chuyền lên cho bà – người vợ mà ông hết mực yêu thương. Có vẻ như cả con ông, cháu ông đã rất có phúc khi tìm được những người bạn đời thật lý tưởng và yêu tụi nó như cái cách bà và ông yêu nhau vậy

Ông mỉm cười nhìn cô, đỡ cô đứng dậy

“Thế nào ông, con có xinh không?”

“Xinh lắm, con là xinh nhất”

Cô cười thật tươi, cô rất thích cảm giác này. Cũng rất thích ông, thích mẹ chồng, thích ba chồng. Họ cho cô cảm giác đây là ngôi nhà thứ hai. Cô cảm ngấm sợi dây chuyền này, cô sẽ gìn giữ thật trân trọng nó. Con cảm ơn bà, cảm ơn ông đã tặng con một món quà vô giá. Nhưng sau này lại làm ông bà thất vọng rồi. Con thật xin lỗi

Con yêu cả nhà

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chúc phúc

“Ngao ngao” Ông nội vỗ nhẹ nhàng đôi tay cô, ánh mắt trìu mến yêu thương

“Nhật, lại đây với ông” ông nhìn sang Lâm Nhật

Ánh mắt cô nhìn theo anh đi đến bên ông. Trong lòng có dự cảm không lành

“Vâng?” Anh đứng dậy đi đến bên ông

Ông nắm lấy tay cô và anh, để hai tay lên với nhau. Khuôn mặt ông lộ rõ vẻ vui mừng “Hai đứa này, ông chúc hai đứa sống trăm năm đầu bạc, sống thật hạnh phúc với nhau. Ông biết mọi thứ với hai đứa đều là đột ngột nhưng ông cũng mong hai đứa sẽ thật yêu thương nhau, chăm sóc lẫn nhau...”

Cô ngạc nhiên vì những lời ông nói, tâm trạng cũng đột nhiên trầm hẳn xuống. Cô chăm chú nghe ông nói từng chữ, trong lòng xung đột giữa ấm áp và lạnh lẽo. Đôi tay cô được đặt lên tay của anh cũng chợt lạnh đi, run rẩy. Một sự đau lòng rõ rệt hiện trên khuôn mặt cô, xin lỗi ông

“Nhật này”

“Có con” trong lòng anh cũng chợt đau lòng. Người anh thương nhất là ông nội. Vì ông mà anh phải thực hiện lời hứa của ba mẹ, thực hiện một cuộc hôn nhân bản thân không hề mong muốn. Giờ đây mọi chuyện đã trở nên đi xa, nhận lời chúc phúc của ông liệu bản thân anh có đáng không?

“Sức khỏe của ông cũng đã không còn như hồi trước. Ngày một yếu dần. Ông không biết bản thân mình sẽ ra đi lúc nào”

“Ông” Minh Ngọc ngắt lời, thể hiện khuôn mặt tức giận “Hôm nay là ngày vui, những chuyện xui xẻo chúng ta hãy bỏ qua. Ông sẽ sống với tụi con cả đời, sống đến ngày những thấy cháu chắt ông có con có cháu”

Lâm Nhật ngạc nhiên nhìn cô, trong lòng đa phần cảm kích cô, anh tiếp lời cô “Ngọc nói đúng, ông không phải muốn nhìn thấy cháu ông sinh ra một đứa bé kẫu khinh à”

“Ba, ngày vui vẫn nên để vui. Chúng ta đều đợi được Nhật cưới vợ thì chúng ta hãy cùng nhau đợi một đời thứ 4 của nhà họ Lâm ra đời” bà Đào từ nãy đều ngồi cùng chồng xem chuyện vui nhưng giờ cũng tiếp lời vào, lời nói có vẻ giận dữ mang chút sự yêu thương quan tâm

Đối với bà, người ba chồng này là người quan trọng nhất. Từ ngày được chồng bà dẫn về ra mắt, ông đối xử rất tốt với bà. Kể cả mẹ chồng bà, hai người như tiên đồng ngọc nữ. Họ là một cặp rất thích cười, tốt bụng. Lúc bà về làm dâu, mẹ chồng giúp đỡ bà rất nhiều việc, không hề nặng nề với bà như những câu chuyện về mẹ chồng nàng dâu trên mạng. Mẹ chồng rất yêu thương bà, ngày ấy bà nói "Sau này thằng Quân Anh có ăn hiếp con, mẹ sẽ

lấy công bằng về cho con". Mỗi đến sau này bà không quên được nụ cười trên mặt mẹ chồng ngày ấy.

Bà chồng cũng nói "Phận con gái luôn thiệt thòi, ba sau này sẽ là phe của con. Thằng oắt kia có làm sai, dù thế nào cũng bắt nó quỳ xuống xin lỗi. Đạo lý nhà này luôn đặt vợ hàng đầu" ông cười rất vui vẻ

Bà thật cảm kích nhưng mọi sự vui vẻ đâu nào được toàn vẹn. Ngày bà mang thai Nhật, mẹ chồng bà qua đời. Mang đến sự ưu buồn cho ngôi nhà. Mất đi một người cả đời bà cảm kích xem trọng, lúc đó biết bao nỗi buồn dâng trào trong bà. Bà không muốn một lần nữa mất một người mà bà xem trọng. Đó là điều bà đau lòng nhất!

"Ba phải sống thật khỏe, mẹ trên trời sẽ thấy vui vẻ. Con cũng muốn cùng ba, cùng cả nhà ta thấy một đời thứ 4 nhà họ Lâm lớn lên thật tốt. Ba phải hứa với con phải chăm sóc bản thân thật tốt, không được nói và suy nghĩ những chuyện như vậy. Ba hứa chứ?" ông Quân Anh lên tiếng, khuôn mặt nghiêm nghị hòa với sự dịu dàng

"Ông/ba hứa chứ?" Cả ba người cùng đồng thanh theo lời của ông Quân Anh

"Rồi, rồi không cần nói nhiều như vậy. Ba hứa, ông hứa. Chuyện này kết thúc đi. Ba đói lắm rồi. Cùng nhau vào ăn cơm nào" ông cười một tiếng, hài lòng nhìn hai thế hệ sau. Đây là phúc phận của ông khi có con và cháu đều yêu thương ông, ông phải sống thật tốt, thật tốt. Thực hiện lời hứa của ông với mọi người trong nhà

Cả nhà ngồi trên bàn ăn, cùng nhau ăn rất vui vẻ. Ông hôm nay nói rất nhiều, cười rất hạnh phúc. Một bữa ăn chào đón kết thúc trong sự vui vẻ tràn ngập sự ấm áp

Sau khi kết thúc bữa ăn, Minh Ngọc vào trong bếp rửa chén. Di tám đến bên ngăn cản "Cô chủ, cô đừng làm như vậy. Ông bà chủ sẽ la đi đó"

"Di tám, cứ để con làm. Di đã làm đồ ăn rồi, con cũng nên rửa chén phụ đi" Minh Ngọc cười, thuyết phục đi tám

Di tám là người làm của nhà anh. Di là một người rất thân thiện, ngày đầu tiên gặp di cùng với di nói rất nhiều chuyện. Cô là người khó bầy tiếp với những người mới gặp, nhưng di lại cởi mở nói chuyện khiến cô cũng cởi mở hơn rất nhiều

"Hồi, lần nào cô chủ về cũng giành việc với bà di này. Sau này ông bà chủ đuổi tôi, tôi sẽ là người đầu tiên hỏi tội cô chủ đó" Di trách hờn nhưng trong lời lại mang sự vui vẻ và hài lòng

Di tám rất thích cô chủ nhỏ này. Cô hiền lành, tốt bụng, đối nhân xử thế rất tốt. Là con người lễ phép gia giáo. Không trách được ông bà chủ cùng ông nội lại thích cô như vậy. Chỉ có điều bà cảm thấy kỳ lạ về mối quan hệ của cậu chủ và cô. Dù bên ngoài hai người rất vui vẻ nhưng sao bà lại thấy có gì không đúng giữa hai người. Thôi, bà là người làm quản chi nhiều chuyện. Miễn sao mỗi ngày đều làm việc vui vẻ, không thẹn với lương tâm của mình là được

"Con tên là Minh Ngọc, họ tên đầy đủ là Cung Minh Ngọc. Di có thể gọi con là Ngọc hoặc là một biệt danh nào đó mà di thích. Một tiếng cô chủ, hai tiếng cô chủ. Con thực nể da gà" Cô và di đều là người với người nhau, hơn nữa thân phận của cô cũng chỉ tạm thời. Việc kêu cô chủ này, cô chủ nọ là điều không cần thiết. Cô thực sự muốn đi với cô không có khoảng cách nào gọi là người làm và chủ nhân. Cô không phải chủ của di, không nhất thiết gọi cô là cô chủ, nghe thật ngượng ngao

"Cô chủ là cô chủ, sao có thể gọi bằng tên được. Bà già này già nhưng cái gì ra cái đó. Dù thế nào cách gọi đó là thể hiện tôn trọng của di đối với cô chủ" Di tám lắc đầu không chấp nhận lời đề nghị của cô "Thôi, không nói chuyện nữa. Di phải rửa chén nhanh, cô chủ mau lên nhà trước đi" Bà kéo Minh Ngọc ra chỗ khác

Cô nhất quyết không rời "Di thật cố chấp, con cũng muốn làm" cô bậm môi tạo vẻ dễ thương

"Đúng là không thấy người như cô chủ, sượng không muốn lại muốn khổ. Di tám nhất quyết không cho cô rửa. Cô chủ mau lên nhà trước, làm về dễ thương không thuyết phục được đi tám đâu" Di tám ra vẻ kiên quyết

"Thật hết cách với di, thôi để con lau chén cho. Di từ chối nữa thì con đành rửa chén đó"

"Được rồi, chịu cô chủ vậy" Di tám bắt lực lắc đầu, trời sinh bà cứng đầu lại có đứa bé cứng đầu hơn. Trong lòng thầm cười hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chuyển biến tâm tư

Sau khi cùng di tám dọn sạch sẽ đồng chén, cô được bà Đào dắt ra sau vườn đi dạo cùng bà. Đó là một khu vườn rộng lớn được trang trí rất hoành tráng mang theo chút mộc mạc hoang dã. Làm cho cô trầm trồ không ngừng. Không phút nào không tán thưởng.

Nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của cô, bà Đào cười “Đường như con rất thích nơi này nhỉ?”.

“Con rất thích hoa, lâu rồi mới ngắm được một nơi tuyệt vời như thế này. Giống như khu vườn của Alice vậy” Minh Ngọc hào hứng đáp lại.

“Hahaha. Nếu con thích, mẹ sẽ kêu người làm một khu vườn riêng cho con”.

“Không cần tốn kém như vậy mẹ. Dù sao hoa là để thưởng thức, không phải chiếm hữu là của riêng” Cô vội từ chối lời đề nghị của bà, món quà quá lớn như vậy, làm sao cô dám nhận được.

“Mẹ đùa con thôi, biết thế nào con cũng sẽ từ chối” Vẻ hờn dỗi của người phụ nữ trung niên hiện ra trước mắt cô.

“Mẹ đừng dỗi, con chỉ không muốn phải tốn nhiều như thế vì con” Cô cười hiền hoà.

“Mấy thứ này có đáng gì. Trước khi con gả về đây, mẹ đã hứa với mẹ con sẽ chăm sóc cho con thật là tốt. Mẹ xem con như một đứa con gái của mẹ, không muốn con chịu thiệt. Bắt con gả cho Nhật cũng khiến con chịu thiệt thòi. Mẹ muốn từ bây giờ bù đắp cho con” Bà Đào nghiêm túc cầm tay cô nói.

“Mẹ, con hiểu tâm ý. Con bây giờ rất tốt, khi có một gia đình chồng yêu thương con. Con rất cảm kích nên mẹ yên tâm về con nhé. Và cảm ơn mẹ rất nhiều” Cô cảm động về những lời nói của bà. Cô cảm nhận dòng chảy ấm áp chảy ồ ạt như một dòng sông ở trong lòng. Cô may mắn khi có một gia đình không phải ruột thịt yêu thương như vậy, là cô cảm kích, nợ gia đình một ân tình.

“Ngoan ngoan. Sau này cần gì cứ nói với mẹ, bất cứ điều gì mẹ đều cho con hết” Ánh mắt kiên quyết của bà Đào dán lên người của Minh Ngọc.

“Hahaha. Thật là, ông ba mẹ thật giống nhau. Đều yêu chiều con như thế. Nhật mà nghe được chắc chán ghen tỵ mất”.

“Con trai mẹ đã hưởng quyền lợi cả hai mươi bốn năm rồi. Ghen tỵ thật là việc dư thừa. Mà nó dám ghen tỵ với con, mẹ liền phạt nó”.

“Ây, mẹ thật thiên vị nha” Lâm Nhật đi ở phía sau, nghe được hết câu chuyện của hai người. Thật là cả ba người trong nhà anh đều mê muội Minh Ngọc hết rồi. Sau này, biết chuyện của anh liệu có chịu nổi không?

“Không đúng sao. Con sau này đừng hòng mà ăn hiếp Ngọc. Mẹ sẽ phạt con cả đời phải quét nhà rửa chén cho nhà mình”.

“Vâng vâng. Cái gì cũng nghe mẹ. Ai mà dám ăn hiếp con gái của mẹ chứ” Lâm Nhật cười rõ tươi “Con đưa mẹ vào nhà, con và Minh Ngọc có chút chuyện phải về”.

“Nhật, để em đưa mẹ vào cho. Anh đi lấy xe đi” Minh Ngọc nhìn anh ánh nhìn về yêu thương.

“Thôi thôi, hai đứa đi đi. Mẹ tự vào được, mẹ còn muốn đi một vòng nữa cho khoẻ người. Đạo này càng già sức khoẻ cảm thấy yếu dần đi”.

Truyện đăng trên Sàn Truyện và Wattpad. Khuyến khích các bạn xem trên wattpad

“Mẹ nói như vậy con càng lo, lỡ xảy ra chuyện gì con sẽ cảm thấy thật có lỗi” Minh Ngọc lo lắng nhìn bà “Để con đưa mẹ vào”.

“Ngọc nói đúng đó mẹ. Để cô ấy đỡ mẹ vào. Con cũng không yên tâm để mẹ tự vào nhà” Lâm Nhật nói phụ cùng cô.

“Không nói lại hai người. Ngọc, cùng vào nhà với mẹ” bà Đào lác đầu chịu thua. Dù là miệng nói không cần, nhưng bà cảm thấy được ấm áp khi thấy được kiên quyết của hai đứa nhỏ này. Mong sao hai đứa nó sẽ trăm năm đầu bạc giống bà và chồng bà.

Vừa lúc đưa bà Đào vào nhà thì xe Lâm Nhật cũng đỗ trước cửa. Minh Ngọc vội chào ông, ba và mẹ rồi tiến ra ngoài, vào xe của Lâm Nhật.

Chiếc xe nhanh chóng đi ra khỏi khuôn viên, tiến đến ra đường lớn.

“Hôm nay không tồi” Lâm Nhật dùng lời tán thưởng cô.

“Cảm ơn” Minh Ngọc khôi phục lại vẻ lạnh lùng như lúc ban đầu. Ánh mắt cô hướng ra phía ngoài cửa sổ.

Thực ra từ lúc bước vào nhà Lâm Nhật, mọi thứ đã là vở diễn của anh và cô. Mọi cử chỉ yêu thương lẫn nhau của hai người phối hợp thật tốt, ai nhìn vào thì chẳng khác nào như vợ chồng son mới cưới thật yêu thương nhau. Nghĩ lại thật buồn cười.

“Cảm ơn cô đã khuyên ông tôi” Lâm Nhật cảm thấy bản thân dường như nhận ra thay đổi về suy nghĩ về cô. Thật là cảm kích cô từ lúc cô đối xử với gia đình anh tốt như vậy. Trong lòng có phần không bài xích cô nữa.

“Không có việc gì. Vì dù sao tôi yêu quý họ thật lòng” Minh Ngọc dần hướng mắt về anh, ngạc nhiên vì lời nói của anh rồi mỉm cười khi nhớ về ba con người cô yêu thương.

Truyện đăng trên Sàn Truyện và Wattpad. Khuyến khích các bạn xem trên wattpad

Nghe được câu nói ấy trong lòng anh cũng cảm thấy hợp lý. Có lẽ anh cũng nên suy nghĩ lại về mối quan hệ hai người.

“Cô muốn đi đâu không?” Anh ân cần hỏi.

“Không phải anh có việc à?”

“Tôi có thể cho cô quá giang một đoạn”

“Thôi, cho tôi về đi. Tôi muốn đi ngủ chút” Ánh mắt mệt mỏi vì thiếu giấc ngủ trưa đã hằn trên mắt cô. Cô thật nhớ chiếc giường nhỏ bé êm ái cô mới làm bạn một ngày

“Được”

Anh lái xe nhanh về phía chung cư của anh. Thả cô ngay bên phía cầu thang đại sảnh. Rồi vội vàng lái xe đi

Minh Ngọc nhìn theo xe anh khuất xa dần, rồi dứt khoát đi lên lầu. Cô cần ngủ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Cùng Anh Một Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.